

เกิดรู้ - ดับไม่รู้

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

เทศน์บนศาลา วันที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๕๓

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรม เราต้องฟังธรรมนะ ถ้าโดยทั่วไปเห็นใหม่ การแสดงธรรมนี้เป็นแก่น เป็นแก่นของศาสนา ในหมู่กรรมฐานเรานี้เขาจะวัดกันด้วยการแสดงธรรม การแสดงออกใจ การแสดงออกของใจ ถ้าใจมีจริงนี่มันแสดงออกมา เห็นใหม่มันเป็นธรรม เวลาแสดงธรรมนี้เปิดหัวใจให้ดูเลยว่าในอกนี้ใครมีกินมีแก่นมากแค่ไหน อันดับที่ ๒ คือการนั่งสมาธิภาวนาร่วมกัน ใครที่นั่งได้นานกว่ากัน เห็นใหม่ นั่งตลอดรุ่ง นี่เขาวัดกันตรงนั้น

การแสดงธรรมเป็นสิ่งที่สำคัญมาก ที่นี้การแสดงธรรมนี้หาได้ยาก หาได้ยาก การฟังธรรมนั้นเป็นสิ่งหาฟังได้ยาก มันได้ฟังแต่เรื่องของโลกๆ เห็นใหม่ ถ้าการฟังเทศน์เป็นสิ่งหาได้ยากเห็นใหม่ คุณติ เดียวนี้เขาอัดเทปกัน จะฟังเมื่อไหร่ก็ได้ เพราะเราเป็นชาวพุทธ เราถึงมีธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เราได้ยินได้ฟัง ที่นี้การได้ยินได้ฟังเห็นใหม่ โยมไปวัดไปวา การได้ไปวัดไปวานี้ ตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่นวางข้อปฏิบัติไว้ เป็นประเพณีวัฒนธรรมของพระป่า

ประเพณีวัฒนธรรมของพระป่า เข้าไปวัดก็ต้องมีการเคารพสถานที่ ต้องมีการทำสิ่งต่างๆ นี่มันเป็นการฝึกหัดมา ที่นี้การเข้าวัดไปแล้ว ถ้าพูดถึงการแสดงธรรมโดยที่ไม่มีกินไม่มีแก่นนี้ ก็เอาเรื่องนี้มาแสดงกัน iveauพระจะได้บุญอย่างนั้น นั่งสมาธิจะได้บุญอย่างนี้ ทำอย่างนั้นมันจะได้บุญอย่างนั้น มันก็ขี้มีารอบเมืองหมเมืองกันอยู่อย่างนั้นละ

แต่ถ้าการแสดงธรรมมันจะแสดงออกมาจากใจ เพราะอะไร เพราะใจมันเกิดมาจากไหน นี่เวลาสิ่งที่เกิดนี้มาจากไหน ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา การเกิดของมนุษย์เห็นใหม่ การเกิดของจิต ถ้าจิตมันเกิดขึ้นมา มันเกิดขึ้นมาได้อย่างไร แล้วเกิดมานี้มีศรัทธามีความเชื่อมากน้อยแค่ไหนถึงได้มาประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่มีศรัทธาไม่มีความเชื่อเห็นใหม่

มนุสสเปโต มนุสสติรัจฉาโน มนุสสเทโว มนุษย์เป็นเปรต มนุษย์เป็นเทวดา มนุษย์เป็นสัตว์ มนุษย์เป็นเปรตเป็นผีนั้น เป็นเปรตเป็นผีมันเป็นที่ไหน มันเป็นที่ความรู้สึกความนึกคิดนั้นละ

ก็เป็นมนุษย์เหมือนกัน แต่เป็นมนุษย์แต่ร่างกายไง แล้วจิตใจมันเป็นหรือเปล่านั้น ถ้าเขาไม่สนใจฟังธรรม เขาก็ไม่สนใจหรอก อย่างไรก็ตามเขาก็ไม่สนใจของเขา เพราะเขาสร้างบุญกุศลของเขาอย่างนั้นเอง เขาสร้างบาปอกุศลมา แต่ผู้ที่มีธรรมในหัวใจเห็นใหม่ นิมมุษย์มันเกิดมาจากไหนละ นี้เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเกิดมานี้ พระเจ้าสุทโธทนะ นี่สิ่งที่เกิดมานี้เกิดมาจากไหน ก็มีมนุษย์นั้นแหละ

แต่มนุษย์มีการไฝ่ดี มนุษย์มีการศึกษา ศึกษาทางวิชาการมาเพื่อจะเป็นกษัตริย์ นี้เตรียมพร้อมมาตลอด แต่ด้วยบุญกุศลนี้เห็นใหม่ เพราะเกิดที่สวนลุมพินี “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” ทารกนะเพิ่งเกิด เพิ่งเกิดก็เปล่งวาจาเลย “เราเกิดในชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” อันนั้นคืออำนาจวาสนาบารมีที่สร้างมานะ เพราะเด็กทารกจะมีความรู้ได้อย่างไร จะเลือกใช้ชีวิตของตัวเองได้อย่างไร เพราะยังต้องอาศัยพ่อแม่เลี้ยงดูมา แต่ทำไมเปล่งวาจาว่า “เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย” นี้ขนาดว่ายังไม่เติบโตขึ้นมาแต่พอเติบโตขึ้นมาแล้ว เห็นใหม่ ได้ครองเรือนจนมีสามเณรรวมห้าคนขึ้นมา

นี่เป็นมนุษย์ใหม่ ก็เป็นมนุษย์ทั้งนั้น แต่มีจิตใจใฝ่ออกตลอดเวลา มีจิตใจใฝ่ออกเห็นใหม่ ขนาดพรหมณ์พยากรณ์ไว้แล้ว พระเจ้าสุทโธทนะต้องการให้ลูกเป็นจักรพรรดิ เพราะอะไร เพราะแวนแคว้นเล็กน้อย ถ้าเป็นจักรพรรดิขึ้นมา มันก็เพื่อชาติตระกูล นี่ท่านถนอมรักษาไว้ขนาดไหน นี่ขนาดรักษานะแต่คือแบบโลกใจ เราบอกไว้ไง ทำไมครูบาอาจารย์เราเกิดมาไม่ถึงไปเกิดในบ้านนอกคอกนา ไปเกิดแต่ที่ทุกข์ๆยากๆ ทำไมไม่ไปเกิดบนฟ้า บนกองดินกองเงินกองทอง ถ้ากองเงินกองทองมันก็รัศค่อไว้ไง

แต่ถ้าไปเกิดทุกข์ๆยากๆเห็นใหม่ ไปเกิดทุกข์ๆยาก ทุกข์ๆยากเพราะอะไร ทุกข์ๆยากเพราะเขาอยู่กันด้วยศีลธรรมจริยธรรม ด้วยสัจจะความจริงของเขา มีอยู่มีกินของเขา เขาทำอะไรไหนขึ้นมาก็มีพอประทังชีวิตของเขาไป แต่คนมันมีความทุกข์มีความบีบคั้นอย่างนั้นเห็นใหม่ ไม่อยากทุกข์ไม่อยากยาก แล้วจะเอาอะไรไปเป็นเครื่องอาศัย ไปดูสิ ดูประเทศของชาวพุทธเราสิ เห็นใหม่ จะอยู่กันอย่างไรก็มีความสุข พออยู่ได้ เพราะอะไร

เพราะว่าชีวิตนี้มีอะไร มีการพลัดพรากเป็นที่สุด คนเกิดมาแล้วก็ต้องตายหมด เห็นไหม นี่เดี๋ยวก็ตายแล้ว คิดอย่างนี้เพราะมันมีศีลธรรมสอนมาไว้อย่างนั้น ถ้ามีศีลธรรมสอนกัน ไว้อย่างนั้น เห็นไหม

ชีวิตนี้คืออะไร ก็มาอยู่กันเพื่อสร้างบารมี เพื่อสร้างตัวของเราขึ้นมา สิ่งที่เราสร้างบารมี สร้างตนเอง คำว่าสร้างตนเองเห็นไหม ในเมื่อศึกษาธรรม เกิดเป็นชาวพุทธ เกิดมาต้องตายหมด ตายแล้วจะมีอะไรคิดไม่ติดมือไป ถ้าจะมีอะไรคิดไม่ติดมือก็ต้องทำความดีกัน เจือจานกัน เพื่อแผ่กัน คุยธรรมะกัน นี่ไง เขาก็สร้างของเขาขึ้นมา สังคมก็ร่มเย็นเป็นสุข เห็นไหม นี่สังคมร่มเย็นเป็นสุข

แต่ไปเกิดในทุกๆ ยากๆ ครูบาอาจารย์ไปเกิดในทุกๆ ยากๆ ทั้งนั้น ประวัติครูบาอาจารย์ที่จะเกิดบนกองเงินกองทองนี้มีน้อย ส่วนใหญ่ไปเกิดในทุกๆ ยากๆ ทั้งนั้น แต่เสร็จแล้วใช่ไหม หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น พระอรหันต์ทั้งนั้น ชีวิตนี้การเกิด เกิดอย่างไร ถ้ามีศรัทธาความเชื่อ เชื่ออย่างไร ถ้ามีความเชื่อขึ้นมาเห็นไหม ฉะนั้นเวลาแสดงธรรม จะแสดงธรรมจากอริยสัจ แสดงธรรมจากความเป็นจริง ไม่ใช่แสดงธรรมอย่างที่ยกกันว่านี่คือธรรมะของพระพุทธเจ้า พูดไปนี่น้ำท่วมทุ่ง ผักบุ้งไม่มีสักก้านหนึ่ง นี่วิชาการต่างๆ ธรรมะว่ากันไป ให้อย่างนั้นมันมีอยู่แล้วใช่ไหม

แต่ของเรานี้ เราจะเอาความจริงของเรา เราอดสำหมาเห็นไหม เราอดสำหมาเพื่อจะประพฤติปฏิบัติ เพื่อจะสักขธรรมความจริงขึ้นมา สักขธรรมความจริงนะ ไม่ใช่ว่าเป็นโวหาร ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็นโวหาร เป็นการพูดเท่านั้น เกิดดับ เกิดดับ ทุกอย่างต้องเกิดดับ เกิดดับ อะไรเกิด อะไรดับ นี่มันรู้แต่เกิดนะ

คูสิ เวลาเราเกิดขึ้นมาเห็นไหม เกิดมาในครรภ์ของมารดา เราเกิดมาในครรภ์ของพ่อของแม่ ชีวิตนี้มันรู้แล้วละ มันคืนอยู่ในท้องนั่นแหละ นี่เพราะอะไร เพราะมันดำรงชีวิตของมันมา เวลาเกิดมานี้ ความเจ็บปวด เจ็บซ้ำ รู้จักกันทั้งนั้น ยิ่งอารมณ์ความรู้สึกเกิด ก็รู้กันทั้งนั้น แล้วดับ ดับไปไหน อะไรมันดับ นี่เกิดดับ เกิดดับ ทุกอย่างเกิดดับ

เกิดก็รู้ว่าเกิด แต่ดับกลับไม่รู้ ไม่รู้ว่าดับ ที่บอกว่าเกิดดับ เกิดดับ นี่คือการศึกษาทางวิชาการมา เห็นไหม สรรพสิ่งเกิดมาเป็นอนิจจัง มันก็แปรปรวนเป็นธรรมดา เกิดดับ

เกิดดับ ว่าไม่มีอะไร คูสิ ดูเวลาครูบาอาจารย์ไปเกิดในบ้านนอกคอกนา อะไรมันเกิดดับ
 ละ สิ่งนี้มันเกิดดับใหม่ นี่ความเกิดมันทุกข์มันยากขนาดไหน นี่มันสร้างสมบารมีมา
 อย่างไร มันถึงมีความเข้าใจสิ่งต่างๆ เห็นใหม่ คูสิ เราคิดถึงขณะที่เราตกทุกข์ได้ยาก มันมี
 อะไรดับละ สิ่งนี้มันมีอะไรดับ มันมีความรู้สึก มันก็ยังมียู่ เห็นใหม่

นี่ก็มาบอกเกิดดับ เกิดดับ เกิดรู้ว่าเกิด รู้ว่าเกิดทุกข์เกิดยาก รู้ว่าเกิดเพราะความ
 เจ็บช้ำน้ำใจ เพราะความปวด แม้แต่ความรู้สึกของเราเห็นใหม่ เวลาเรารู้สึกตัวขึ้นมา
 นี้เรารู้ว่าเราเกิด เรารู้ว่าอารมณ์เราเกิดละ แล้วอารมณ์ดับ ดับไปไหน แล้วทำไมมันถึงดับ นี้
 เวลาดับไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นว่าดับไปอย่างไร ดับแล้วรู้ว่าดับไป แล้วดับแล้วเหลืออะไร
 ดับแล้วได้อะไร ดับแล้วไม่ได้อะไรเลย

ไม่เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป
 ศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ เห็นใหม่ว่าเขาสอนกันมาขนาดไหน สรรพสิ่งนี้ไม่มี สัญชัย
 บอกว่า

“ไม่มีอะไรเลย ไม่มีคืออะไร ไม่มีคือไม่มี ไม่ใช่คือไม่ใช่ ไม่ใช่ไปตลอดไป แล้ว
 เหลืออะไร ก็เหลือไม่ใช่ แล้วไม่ใช่คืออะไร ก็คือไม่ใช่”

ไปศึกษากับเจ้าลัทธิต่างๆ มาตลอดเห็นใหม่ ศึกษามาแล้ว ถ้ามันไม่มีเหตุมีผล มัน
 ชำระกิเลสไม่ได้ สุดท้ายไปอยู่กับอาหารคาบสเห็นใหม่ ได้สมบัติ ๖ สมบัติ ๘ แล้ว
 อาหารคาบสบอกเลย มีความรู้เท่าเรา ศึกษาแล้วมีความรู้เท่าเรา เป็นอาจารย์สอนได้
 ก็ไม่เอา ไม่เอา ไม่เอาเพราะอะไร เพราะมันไม่ได้เกิดดับ มันทุกข์ สร้างสมบุญญานการ
 มาขนาดไหนเพื่อจะพ้นจากทุกข์ แล้วนี่พอมาทำฌานโลกีย์ได้แล้ว ทำฌานโลกีย์ได้แล้ว
 มันเกิดดับใหม่ละ ฌานโลกีย์ก็ไม่เกิดดับนะ เวลาเกิดฌานขึ้นมา ปฐมฌาน ทุติยฌาน ตติย
 ฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญายตนะนี่มันเกิดดับใหม่ ถ้ามันเกิดดับมันส่งต่อกันอย่างไร

เวลาส่งต่อแล้ว เวลาเข้าสมบัติเห็นใหม่ ตั้งแต่เนวสัญญานาสัญญายตนะ ถอย
 ออกมาตั้งแต่ปฐมฌาน แล้วมันเข้าออกเข้าออกนี้ มันเกิดดับใหม่ เกิดดับมันส่งต่อกัน
 อย่างไร มันมีผู้รู้แน่ แม้แต่การทำสมาธินี้ เวลาจิตมันลงสมาธิ เห็นใหม่ ไม่มีดับหรือ
 สมาธิไม่มีดับ สมาธิคือสมาธิ คูสิ ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ พุทโธ พุทโธ

พุทธโชนี่ เวลาจิตมันเริ่มสงบเข้าไป สงบเข้าไปคือสงบเล็กน้อย แล้วมันก็เสื่อมออกมา มันก็คลายตัวออกมา สงบลึกเข้าไปเห็นใหม่ แล้วก็คลายตัวออกมา

นี่มันรู้ของมันนะ อธิปนาสมาธินี้ไม่มีดับหรือ สติพร้อม สตินี้แจ่มชัดเลย แล้วนี่อะไร นี่เข้าสมาบัติมันดับใหม่ มันมีอะไรเกิดดับล่ะ มันมีแต่ทุกข์ ละเอียดขนาดไหนมันก็เป็นทุกข์อันละเอียดอยู่นั่น เห็นใหม่ ขนาดว่าอาหารดาบสบอกเลยว่ามีความรู้เท่าเรา มีความรู้เสมอเรา ไม่ ไม่ ไม่ สุดท้ายไปแสวงหาค้นคว้าขนาดไหนแล้วมันไปไม่รอด มันไปไม่ได้ เพราะอะไรรู้ใหม่ เพราะว่าเป็นฉานโลกีย์ สิ่งนี้มันเป็นฉานโลกีย์ เป็นของที่มีอยู่ จิตมันมีอยู่ใช่ไหม ตั้งแต่เกิดเป็นมนุษย์นี้ จิตมันเกิดขึ้นมา มันมีของมันอยู่ พอมันมีของมันอยู่ นี้จะประพฤติกฎปฏิบัติขนาดไหนมันก็เป็นเรื่องโลก คือมันก็สงบตัวลงเท่านั้น

ถ้าเป็นสัมมาสมาธิ หรือว่ายังเป็นสมาธิอยู่ จิตสงบขนาดไหน มันก็มีจิต ตัวจิตเป็นผู้รู้ ผู้รู้นี้มันรู้อยู่ มันรู้ว่าสงบมากสงบน้อย มันรู้ว่ารุ่มเย็นมากรุ่มเย็นน้อย มันรู้ต่างๆ มันรู้หมด มันไม่ดับหรือ ไม่มีอะไรเกิดไม่มีอะไรดับหรือ อะไรดับ เมื่อดับแล้วไปไหน นี่เกิดดับเกิดดับ ไม่ใช่ไฟฟ้านี่ เวลามืดๆ เห็นใหม่กลางคืนปิดไฟนี้มืดหมดเลย พอจุดไฟมันสว่างหมดเลย เกิดดับ เกิดดับ เป็นบุคคลาธิษฐานนะในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเยอะมากเลย เวลาชำระกิเลส เหมือนกับพระอาทิตย์ไหม พระอาทิตย์ที่เมฆมันบังอยู่ เวลาเมฆเคลื่อนไปนี่เห็นใหม่ นี่ชำระกิเลส

นี่ก็เหมือนกัน เวลาครูบาอาจารย์บอกเห็นใหม่ ที่ไหนมืดพอเปิดไฟขึ้นมามันก็สว่าง มืดคืออวิชชา มืดคือความไม่รู้ มืดคือความโง่เขลา มืดคือสิ่งที่ป็นคณาทะยานอยาก พอเปิดไฟขึ้นมามันก็สว่าง คำว่าเปิดไฟขึ้นมาเพื่อเปรียบเทียบ เห็นใหม่ บอกว่ามีจอกแหน ที่นี้มีธรรมะอยู่คือมีจอกแหนมันปิดน้ำไว้อยู่ แหวกจอกแหนก็เจอน้ำ นี่ก็เหมือนกัน ความรู้ความรู้อะไรนี่จริงๆแล้วใจเรามีอยู่ ความรู้อะไรเรามีอยู่ กิเลสมันปกคลุมอยู่ ถ้ามันชำระกิเลสมันออกไป มันก็จะเจोजอกแหน มันก็จะเจอน้ำ คำว่าเจอน้ำนี้มันเป็นบุคคลาธิษฐาน ว่าธรรมะมี สัจธรรมมี แต่อยู่ในหัวใจเรา ถ้าเรารื้อค้นเข้าไป มันจะรื้อค้นเข้าไปได้

นี่มันเป็นบุคคลาธิษฐาน มันเป็นการเปรียบเทียบ บอกว่าเกิดดับ เกิดดับเห็นใหม่ ที่ไหนมืดพอเปิดไฟมันก็สว่าง พระอาทิตย์ถ้ามันมีเมฆหมอกไปปิดบังอยู่ เวลาเมฆเคลื่อน

ไปแสงมันก็ให้ความสว่างมา แล้วมันมีอะไรล่ะ ไอ้แบบนี้มันเป็นการเปรียบเทียบ เหมือนเด็กเลย เด็กเล่นขายของ นี่นะเป็นแบบนี้ นี่มันเป็นอย่างนี้นะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ครูบาอาจารย์สอนเราเหมือนเด็กๆเลย แต่ไอ้เด็กๆมันดันจำไอ้ข้อความนั้นมา แล้วมาเป็นโฆหาร มาว่าสิ่งนั้นเกิดดับ เข้าใจไปหมดเลย มันไม่มีอะไรเป็นความจริงขึ้นมาสักอย่างเลย เห็นไหม เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไปศึกษากับอาหารดาบสมา อาหารดาบสพุดขนาดไหน จะให้ความมั่นใจขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ไม่เชื่อ

จะเกิดดับ จะอย่างไรก็แล้วแต่ มันไม่เกิดไม่ดับตามความเป็นจริงอย่างนั้น เพราะมันมีความรับรู้ ถ้าเข้ามานสมาบัตินี้จิตละเอียดมากนะ ตั้งแต่ปฐมฌาน ทุติฌาน จตุตถฌาน อากาสนัญญาตนะ วิญญาณัญญาตนะ อากิญจัญญาตนะ เนวสัญญานาสัญญาตนะ ไอ้โฮ..มันละเอียด ละเอียดลึกซึ้งมาก ละเอียดลึกซึ้งมาก เป็นทีละชั้นเข้าไปนะ แล้วมันถอยออกมา มันถอนเข้าถอนออก เห็นไหม ฤทธิชีพรถึงเหาะเหินเดินฟ้าได้ ถึงมีอย่างนี้ แล้วมีฤทธิ์มีเดชเป็นผู้วิเศษ ไอ้โฮ..หลงตัวเอง หลงว่าตัวเองเก่ง มันตายคามานสมาบัตินั้นล่ะ แล้วมานสมาบัติเห็นไหม คูสิฤทธิชีพร เหาะไปในอากาศ เห็นผู้หญิงอาบน้ำอยู่ พอไปเห็น พอเห็นจิตมันหวั่นไหวนี้ ตกต๋ับเลย

นี่ไงแล้วมันมีประโยชน์อะไร กิเลสมันดับไหม ทุกอย่างมันเปลี่ยนไปไหม เข้ามานสมาบัติได้นั้นนะ คำว่าเรื่องของโลก โลกคือหมู่สัตว์ โลกคือจิต โลกคือสิ่งที่เป็ โลภียะ โลกคือเป็นฉานโลกีย์ นี่คำว่าโลกใจ เข้าไปขนาดไหนมันก็เป็นเรื่องของโลก แต่เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่เชื่อใครแล้ว ไม่เชื่อ ใครจะพุดขนาดไหน มันก็เรื่องความรู้ความเห็นของผู้ที่สร้างบุญญธิการมา วุฒิภาวะทางจิตอ่อนแอมากหรือ เข้มแข็งมากขนาดไหน เขารู้ได้มากน้อยแค่ไหน นี่มันเป็นเรื่องของโลก

สุดท้ายแล้วนะไปหาที่ใครไม่ได้ ก็กลับมาถึงตัวเอง ในเมื่อกลับมาถึงตัวเองนะ เพราะอะไร เพราะว่าที่สวนลุมพินีเห็นไหม เราเกิดชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย แล้วไปพึ่งพาอาศัยครูบาอาจารย์ที่ท่านมีชื่อเสียงกิตติศัพท์เกียรติคุณ ต่างคนต่างเอาตัวไม่รอดทั้งนั้นเลย แล้วชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย มันจะสุดท้ายที่ไหนก็มันไม่มีใครบอกแล้วนะ นี่ย้อนกลับ

มาถึงตั้งแต่โคนต้นหว้าเห็นไหม ตั้งแต่สมัยเด็กเห็นไหม นี่ความดีของคน ที่ว่าเกิดดับ เกิดดับ แล้วมันดับจริงหรือเปล่าละ

ความดีของคน ความฝังใจของคน เห็นไหม สิ่งต่างๆที่มันฝังใจเราเนี่ย เราเกิดมา ตั้งแต่เป็นเด็กๆขึ้นมา มันประทับใจสิ่งใดมันจะฝังใจ มันจะอยู่กับใจเราไปตลอด นี่ก็ เหมือนกัน แม้แต่พระเจ้าสุทโธทนะออกไปแรกนาวัดูเห็นไหม แล้วมีบุญญาธิการก็เอา ราชกุมารไว้ที่โคนต้นหว้า ตัวเองไปทำแรกนาวัดู ก็กำหนดลมหายใจ เพราะไม่มีใคร มาอยู่กับเราอยู่แล้ว กำหนดลมหายใจ เพราะสร้างบุญญาธิการมาเห็นไหม วุฒิภาวะของ จิตมันเข้มแข็ง วุฒิภาวะของจิต เด็กเหมือนเด็ก แต่ความรู้สึกมันไม่ใช่เด็ก มันมีเอกภาพ ในใจของตัวเอง

กำหนดลมหายใจเข้าลมหายใจออก ลมหายใจเข้าลมหายใจออก เห็นไหม จนจิต ลงได้ พอจิตลงได้เห็นไหม ใครทำสมาธิได้หนึ่ง มันก็จะฝังใจอันนี้ นี่ไปศึกษากับเขา มาทั่วเลยนะ คูสิไปรื้อค้นมาทั่ว สังคมไหนมีความดีก็ไปรื้อค้นกับเขามาหมดเลย มันเป็นเรื่องของโลกๆหมดเลย เอ๊ะ..ไปไม่รอด กลับมา กลับมาที่เรื่องของตัวเอง ก็ตั้งแต่โคนต้น หว้า เห็นไหม

อานาปานสติ กำหนดลมหายใจเข้าลมหายใจออกตลอดไป จนจิตมันลงได้ จนเงา ของต้นหว้าไม่ยับเคลื่อนไป ไม่ยับเขยื้อนไป ถึงสุดท้ายก็ถึงสิ่งที่เป็พื้นฐานของใจ ของตัวเอง เพราะกำหนดลมหายใจเข้าลมหายใจออก เห็นไหม นี่ปฐมยาม มัชฌิมยาม ปัจฉิมยาม ยาม ๓ พอปฏิบัติไป ความเกิดขึ้นมาอันนี้ มันเกิดมันดับไหมละ รู้จริงเห็น จริงนะ ถ้ามันเป็นจริงเห็นไหม เวลาย้อนเข้าไปเวลาจิตสงบเข้ามาบุพเพนิวาสานุสติญาณ

สิ่งต่างๆ บุญเพ บุญกรรมที่ทำมา มันจะมาตกผลึกอยู่ในหัวใจ นี่บุญกรรมทำมา เพราะอะไร เพราะเราทำเอง มโนกรรม เกิดเป็นคนเกิดเป็นสัตว์เกิดเป็นอะไรก็แล้วแต่ มันทำของมัน มันมีเจตนาของมัน พอจิตขยับจิตกระเพื่อมมันจะเกิดพลังงาน สิ่งต่างๆก็ จะสนองกลับมาที่เจตนาอันนั้น เพราะฉะนั้นทำสิ่งใดมันก็ตกที่นั่นหมด เห็นไหม

แล้วเวลาย้อนไปนะ ข้อมูลก็อยู่ที่นั่นหมด พออยู่ที่นั่นหมด เท่าไหร่ก็ไม่จบ ข้อมูลเก็บไว้ได้มากมายมหาศาลนัก มันตกลงมาที่ใจ ชาติรู้เนี่ยมันเป็นสิ่งที่มหัศจรรย์ลึกซึ้ง นัก แต่ขณะที่มีสติสัมปชัญญะจะสาวไป สาวอย่างไรก็ไม่จบ ไม่จบก็ย้อนกลับมา

ย้อนกลับมาเห็นใหม่ ไปถึงจุดอุปาทาน มันก็ไปของมันอีก พอมันไปของมันอีกเพราะอะไร เพราะพลังงานมันจะไป เห็นใหม่ อาสวัภยญาณเข้ามา

มันไม่ได้เกิดไม่ได้ดับ เพียงแต่จะใช้งานอย่างไร จะดูข้อมูลอะไร ถ้าใช้บุพเพนิวาสานุสสติญาณก็ดูข้อมูลในหัวใจ ถ้าพูดถึงจุดอุปาทานมันก็ดูการขับเคลื่อนไปอนาคต มันดูข้อมูล แล้วถอยกลับมาเป็นตัวของเราเอง ดับใหม่ จิตมันดับใหม่ ถึงยามสุดท้ายมา อาสวัภยญาณ ก็จิตอันนี้แหละ ออกใช้ในปัจจุบัน ใช้ในการรู้สิ่งที่เป็นอวิชชาในหัวใจของตัว นี่พอรู้ก็ออกไป มันทำลาย ทำลายทั้งสิ้นหมดแล้ว นี่แล้วมันดับอะไร อะไรมันดับไป อะไรมันเกิดมา อะไรมันดับไป

คุณ เวลาครูบาอาจารย์ประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ขณะจิตที่มันเป็นไปเห็นใหม่ เวลากิเลสขาดไปตั้งแต่โสดาบัน สกิทาคา อนาคา ขาดเป็นขั้นเป็นตอนเข้าไป เวลามันขาดไป อะไรมันขาด มันขาดอย่างไร แล้วอะไรมันดับไป แล้วมันเหลืออะไร อะไรที่รู้ นี้ไง ตามความเป็นจริงมันก็จะมีความเป็นจริงของมัน ถ้ามีความเป็นจริงของมันเห็นใหม่ เวลาเกิด ก็รู้ถึงความว่าเกิด แต่เวลาดับตัวเองไม่รู้

แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของเราประพฤติปฏิบัติดีนะ รู้หมดนะ เกิดก็รู้ว่าเกิด จับได้ก็รู้ว่าจับได้ เวลากิเลสขาด เวลากิเลสตายก็รู้ว่ามันตาย ตายไปแล้วนี่ ยถาภูตัง เกิดญาณทัสสนะ มันดับไหมละ มันดับตรงไหน อะไรมันดับไป จิตมันดับไหม จิตมันเป็นอย่างไรมันถึงดับไป ไม่เห็นมีอะไรดับไปเลย กิเลสต่างหากมันตายไป ถ้ากิเลสตายไป มันไม่มีดับหรือ มีแต่ความรู้จริง เพราะความรู้จริง ประพฤติปฏิบัติไปเห็นใหม่

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมขึ้นมา มันลึกซึ้ง แต่เราไปจำขึ้นมาทำไม เหมือนนักกีฬาเห็นใหม่ ตอนเข้าก็ออกกำลังกายกัน ออกกำลังกายเพื่ออะไรละ ก็เพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรง นี่มันเป็นการออกกำลังกายด้วยความสมัครเล่น นี่ก็เหมือนกัน เห็นเขาออกกำลังกาย แล้วร่างกายแข็งแรง นี่เห็นครูบาอาจารย์เห็นการประพฤติปฏิบัติของครูบาอาจารย์กรรมฐานเราปฏิบัติกันแล้วนะ นี่ก็มาออกกำลังกายไปปฏิบัติแบบสักแต่ทำกันไป นี่เกิดดับ เกิดดับ โอ้อโฮ.. แข็งแรง มีความสะดวกสบาย นี่มันเด็กเล่นขายของ มันเป็นของเล่น ทำกันเล่นๆ ใจ แล้วถ้าทำจริงทำจริงจังขึ้นมาก็ไม่ได้อีกนะ

ก็ว่าเป็นความรุนแรง สิ่งนี้เป็นความรุนแรง เพราะอะไร เพราะเราไปทำเล่น เหมือนไฟไหม้ฟาง พวกจับจด เขี่ยขี้ไก่ไม่ฝ่อ ทำสักแต่ว่าทำ ครูบาอาจารย์พูดถึง มรรคผลว่า สิ่งที่มีมันเกิด กิเลสมันเกิด เกิดอย่างไร สิ่งที่เราชำระล้างแล้วมันเป็นอย่างนั้น แล้วว่ากันแต่ว่าการเกิดดับ เกิดดับ สิ่งที่เกิดดับนี้ คนเขาเห็นการเกิด แล้วการดับ สิ่งที่ตั้งดับไปนี่สิ่งใดมันเป็นอย่างนั้นมันเกิด เกิดนี้รู้กันจริงๆนะ คูสิ ในการประพฤติปฏิบัตินี้ ขนาดว่า เวลากำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ หรือเวลากำหนดลมหายใจต่างๆ แล้วมันหายไป นี่มันดับไหม เวลาลงภวังค์ไปมันดับไหม

มันหายไปทั้งที่มันไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยนะ รู้สึกตัวอีกทีหนึ่ง กลับมานี่เหมือนคนตื่น จากนอน เอ๊ะไปไหนมา ไปไหนมา มันดับไหม มันมีแต่ผลออกไป ไม่รู้จักดับ ไม่รู้เรื่อง หายไปจนตัวเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองหายไปตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่มารู้ตัวอีกทีหนึ่ง ก็เวลาผ่านไป แล้ว นี่เพราะอะไร เพราะว่าเราอ่อนแอ เราไม่จริงจังของเรา ถ้าเรามีวุฒิภาวะ เราจำของเราได้ เอ๊ะ.. ทำไมมันเป็นอย่างนี้ เราก็ต้องตรวจสอบตัวเราเอง ถ้าตรวจสอบตัวเราเองนะ เป็นจริงไหม ถ้ามันไม่เป็นจริงนะ

ดูอย่างการประพฤติปฏิบัติในปัจจุบันนี้ก็เหมือนกัน การทำสมาธิต่างๆนี้ เราไปคิดกันเอาเอง เราไปคิดกันเอาเองว่าสมณะนี้ไม่มีประโยชน์ เราไปคิดกันเอาเองเห็นไหม สมณะก็ทำยาก คูสิ เวลาเราจะทำธุรกิจการค้าหรือเราใช้จ่ายขึ้นมา ถ้าเราไม่มีเงิน เราจะทำอะไรไม่ได้เลย คนที่เขามีเงินมีทองอยู่นะ เขาจะใช้จ่ายเงินทองของเขาด้วยความ สะดวกสบายของเขา แล้วเขาจะทำอะไรก็ประสบความสำเร็จ เขามีเงินมีทองของเขา นี่ก็เหมือนกัน เราไม่มีอะไรเลย นี่ก็เหมือนกัน ก็บอกว่าเวลาประพฤติปฏิบัตินั้นสมณะไม่ต้องทำ สมณะไม่ต้องทำ แล้วมันไม่มีอะไรเลยแล้วจะไปทำอะไร ก็ทำกันด้วยความจับจด ใจ แหม.. วิปัสสนานะ โอ้โฮ.. ใช้ปัญญาละ นี่ทำกันอยู่อย่างนั้น

ใช้ปัญญาอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะว่าเราไม่มีความจริงจัง เราไม่มีความตั้งใจ ใช้คำว่าไม่มีความตั้งใจเลย ไม่ตั้งใจจะภาวนาได้อย่างไรละ นี่ก็ภาวนาอยู่เราก็ใช้ปัญญา อยู่จะว่าไม่ตั้งใจได้อย่างไร ความตั้งใจอย่างนี้มันเป็นการตั้งใจของโลก คูสิ คุณนักวิทยาศาสตร์ที่เขาทำการวิจัยกัน เขาตั้งใจมากกว่าเราอีก เขาค้นคว้าเรื่องของเขาแต่ละอย่างทีทดสอบมานี่เป็นชั่วชีวิตคนเลย นี่เขาตั้งใจไหม แล้วเขาตั้งใจอย่างนั้นเขาได้

ประโยชน์อะไร เขาก็ได้ประโยชน์ทางวิชาการเท่านั้น นี่ก็เหมือนกัน ความเป็นไปของมนุษย์ มนุษย์มีความคิด มนุษย์มีความรู้สึก แล้วก็ว่า

“โอ้อโฮ.. นามรูปนี้รู้สึกตัวทั่วพร้อม โอ้อ.. รู้ไปหมดเลย”

แล้วได้อะไร ใต้อะไร ก็เกิดดับไป แล้วมันดับอะไรล่ะ มันไม่ใช่ได้อะไรเลย จิตมันจะเป็นสามัญสำนึกอยู่ปกติอย่างนี้ แต่ถ้ามีความสุขมีความสะดวกสบายขึ้นมา คำว่าสะดวกสบายนะ คุณ คนเราทุกข์ร้อนขึ้นมา เราได้พักผ่อน เราก็มีความสุขสบายทั้งนั้น ถ้าจิตมันอาศัยกรรมเอาไว้เกาะเห็นใหม่ เกาะกรรมไว้เฉยๆนะ นี้ตรีกในกรรมเห็นใหม่ กำหนดรู้ตัวทั่วพร้อม ไม่มีอะไร มีสักแต่ว่ารูป มีสักแต่ว่ารูป กำลังจะเกิดดับ พอมันเกิดก็รู้ เวลาดับก็หายไป นี่รู้ตัวทั่วพร้อม ทั่วพร้อมอยู่นั้น มันก็เป็นสามัญสำนึกของมันอยู่อย่างนี้

คำว่าสามัญสำนึก เห็นใหม่ อวดอุตริมนุษยธรรม กรรมที่เหนือมนุษย์ ถ้าสามัญสำนึกก็เป็นกรรมของมนุษย์ เป็นกรรมของเรา มนุษย์มันมีคุณธรรมในหัวใจ มันเป็นคนดี มันก็เป็นมนุษย์เห็นใหม่ นี้กรรมของมนุษย์ อุดริกรรม กรรมที่เหนือมนุษย์ ถ้ากรรมที่เหนือมนุษย์ แม้แต่ทำความสงบของใจนี้มันเหนือมนุษย์ ฉะนั้นเวลากำหนดรู้สักตัวทั่วพร้อมนี้จิตมันไม่หลงหอก จิตมันเป็นมนุษย์ จิตมันเป็นสามัญสำนึก แล้วสามัญสำนึกที่ว่า “สบาย สบายนี้” สบายเพราะเราได้พักผ่อน ได้พักผ่อนนอนหลับมันก็สบาย จิตมันได้พัก จิตมันไม่ได้พุ่งช่านไปตามกำลังของมัน แล้วมันเป็นกรรมใหม่ แล้วอะไรมันเกิด แล้วอะไรมันดับ แล้วมันดับอย่างไร

แต่ถ้าเราทำของเราเนะ เรามีสติปัญญาของเรา เรากำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธหรือใช้ปัญญาอบรมสมาธินี้ เวลาจิตมันลงเห็นใหม่ พอจิตมันลง คำว่าจิตลงเห็นใหม่ คุณ ปาราชิก ๔ พระได้ฉานโลกีย์แล้วบอก ถือว่าเราไปอวดอุตริ อวดอุตริหมายถึงว่าเราได้ฉานโลกีย์ แล้วอวดบอกเขา เพื่อจะได้ลากสักการะ เหมือนกับเป็นการทำธุรกิจ มหาโจรนั่น

แต่ถ้าเป็นครูบาอาจารย์ที่แสดงธรรม คำว่าแสดงธรรมนี้เห็นใหม่ คุณ เราจะสอนลูกศิษย์ พวกเด็กๆให้ทำงานเป็น เราจะต้องมีตัวอย่างใหม่ จะทำสิ่งใดก็แล้วแต่เห็นใหม่ จะทำอะไรเราก็มีตัวอย่างแบบอย่างให้เขาทำ อันนี้มันไม่เรียกว่าอวดอุตริ อันนี้มันจะสร้างศาสนทายาทที่มันจะสืบต่อพุทธศาสนา ก็ต้องเริ่มต้นจากพื้นฐานขึ้นมา ถ้ามีพื้นฐาน

ขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ไง เวลาเราใช้ปัญญาอบรมสมาธิ หรือว่าใช้กำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธ ขึ้นไปนี่ พอจิตมันเริ่มเป็นหลักเป็นเกณฑ์ขึ้นมาเห็นใหม่

อวดอุตริ ธรรมที่เหนือมนุษย์สิ่งนี้เหนือมนุษย์เพราะว่า มนุษย์ปกติสามัญสำนึกนี้ โอ้..รู้ตัวทั่วพร้อม รู้ตัวทั่วพร้อม นี่มันสามัญสำนึก เหมือนกับเราจะรักษาบาดแผล รักษาโรคนะ ถ้าโรคนีมันอยู่ในร่างกาย เขาต้องผ่าตัด เขาต้องทำอะไรขึ้นมา เพื่อเข้าไปถึงการบาดเจ็บนั้น แต่ถ้าเรามัวอยู่ที่ผิวหนังเห็นใหม่ นี่คือสามัญสำนึกไง อยู่ที่ผิวหนังแล้วจะแก้อะไรได้ละ สิ่งนี้จะไปแก้อะไรได้ มันก็แก้ด้วยความสะดวกสบายกันนี่ไง แล้วสะดวกสบายนะ มันก็ภพชาติหนึ่งนะ เกิดดับ เกิดดับไปนี่ แล้วมันก็จะตายไปชาติหนึ่ง

แล้วบอกว่าเป็นคือปฏิบัติธรรมนะ “อู้อู..มีความรู้ในธรรมะมากมาย” ธรรมะของพระพุทธเจ้า เราได้ยินได้ฟังมา เราจำของเรามา แต่ถ้าเรามีบาดแผล เรามีสิ่งที่ต้องรักษาจากภายใน เรากำหนดพุทโธ พุทโธ พุทโธนี่มันจะเข้าสู่ภายใน หรือปัญญาอบรมสมาธิก็เข้าสู่ภายใน การเข้าสู่ภายในเห็นใหม่ จิตมันจะเริ่มพัฒนาการของมัน เวลาจิตมันเริ่มพัฒนาการของมัน สมาธิก็รู้ว่าสมาธิ ผู้ที่ทำสมาธิเป็น เป็นผู้ที่มีต้นทุนในการประพฤติปฏิบัติ

หลวงปู่เสาร์หลวงปู่มั่นนะ เวลาพระที่จะไปบวชกับท่าน ท่านจะให้ฝึกความเป็นอยู่ ฝึกข้อวัตรปฏิบัติ แล้วให้ฝึกตัดผ้าตัดผ่อน นี่ไงท่านให้ฝึกของท่าน ท่านฝึกของท่านมาตลอดเห็นใหม่ ให้รักษาหัวใจให้ดี แล้วรักษาก็มีข้อปฏิบัติขึ้นมา จิตมันจะมีที่เกาะเกี่ยว จิตมันมีที่พักที่ผ่อน จิตมันมีการกระทำของมัน เห็นใหม่ แล้วถ้ามันกำหนดพุทโธ พุทโธ จิตมันจะละเอียดเข้ามา ละเอียดเข้ามา คำว่าละเอียดเข้ามาเห็นใหม่ มันเห็นของมันนะ

จะเป็นขณิกสมาธินี้ สงบเล็กน้อย พอสงบเล็กน้อยแล้วคลายตัวออกมา สงบมากเข้าไป คลายตัวออกมา มันมีสติ มันมีสติแล้วมีตัวจิตรู้ สมาธิไม่ใช่จิต สมาธิเกิดจากจิต แต่พอจิตมันเป็นสมาธิเห็นใหม่ คำว่าจิตเป็นสมาธินี้ มันปล่อยสัญญาอารมณ์ทั้งหมด มันปล่อยจากสามัญสำนึกของเรา สิ่งที่เป็นสามัญสำนึก ความฟุ้งซ่าน รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันเป็นธรรมชาตินะ เวลาธรรมชาติที่จิตมันปล่อยแล้วนี้ มันกลับมาสู่

ความสงบของมันเห็นใหม่ พอจิตมันสงบเข้ามานี้ มันปล่อยอะไรเข้ามา มันปล่อยขั้น ๕ ปล่อย รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

เพราะรูปเห็นใหม่ รูปคือความรู้สึกความรู้สึก สามัญสำนึกของเราเนี่ย เวทนาคือ คือชอบไม่ชอบ พอใจไม่พอใจ เวทนาเพราะเรารับรู้รสของอารมณ์ความคิดเราไง แล้วคิดเรื่องดีมันก็พอใจ คิดเรื่องไม่ดีมันก็ไม่พอใจ ความไม่พอใจนี่คือเวทนา สัญญาก็คือข้อมูลสิ่งที่เป็นจรตนิสัยนี้แหละ จรตนิสัยคือชอบไม่ชอบ ถ้าคนชอบพูดถึงสิ่งที่เราชอบ เราก็ดีใจ เราไม่ชอบ จรตนิสัย สัญญามันจำสิ่งที่ไม่ชอบ ใครมาพูดในสิ่งที่ไม่ชอบ มันจะโกรธเคืองขึ้นมาทันที พอมีสัญญารับรู้มันก็เกิดสังขาร สังขารจะปรุงจะแต่งเห็นใหม่ จะปรุงจะแต่งขึ้นมา อารมณ์ความรู้สึกมันจะเกิดขึ้นได้ มันต้องเกิดวิญญาณ วิญญาณคือตัวเชื่อมเชื่อมระหว่าง รูป เวทนา สัญญา สังขาร ขึ้นมาจนเป็นอารมณ์หนึ่ง

แล้วจิตมันมีสิ่งนี้คือสามัญสำนึกของมันเห็นใหม่ สามัญสำนึกของมนุษย์เป็นแบบนี้ มนุษย์มันมีธาตุ ๔ และขั้น ๕ มีจิตด้วย ตัวจิตนี่คือปฏิสันธิจิต แล้วมีธาตุ ๔ และขั้น ๕ ขั้น ๕ นี้มันเป็นอาการของจิต พออาการของจิตนี่ก็คือสามัญสำนึก เขาพูดกันแค่นี้เอง..พอ เพราะสามัญสำนึกนี้เขาคุยกันด้วยภาษา ด้วยรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ ตัวจิตไม่ต้องไปพูดถึงมัน เพราะไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นของมัน

ขณะที่จิตพาเราเกิด เราเกิดมาเพราะมีปฏิสันธิจิต ปฏิสันธิจิตมาเกิดในไข่ของมารดา ปฏิสันธิจิตเกิดเป็นโอปปาติกะ เกิดเป็นเทวดาอินทร์พรหม แต่ผู้เกิดไม่รู้เลย เกิดแล้วถึงมารู้ว่าเป็นเรา ถ้าดับพอตายไป ไปเกิดที่ไหนก็ไม่รู้ พอเมื่อตายจริง ถ้ามีสติปัญญาทำสมาธิสมาบัติได้ ถ้าเข้าไปถึงบุพเพคือระลึกอดีตชาติได้ อาจจะรับรู้ได้ นี่ไง นี่ดับแล้วไม่รู้เรื่องนะ ดับแล้วดับหายไปเลย แต่เวลาเกิดก็รู้ เกิดแล้วรู้เพราะอะไร เพราะมันเจ็บใจ เวลาเราเกิดมันทุกข์ไง เวลาเกิดไม่พอใจไง เวลาเกิดมีอารมณ์ความรู้สึกนี่เพราะมันเกิดไง เพราะว่าเกิดมันเขย่าหัวใจไง

นี่สามัญสำนึกเป็นอย่างนี้ มนุษย์เกิดมามีธาตุ ๔ และขั้น ๕ เป็นอย่างนี้ แล้วมีจิตอยู่ด้วย เพราะตัวจิตเป็นตัวพื้นฐาน แต่ไม่มีใครรู้จักจิต หาจิตตัวเองไม่เจอ ตะครุบแต่อาการของจิต แล้วก็คิดว่าเป็นจิต นี่คิดว่าเป็นจิตเห็นใหม่ คูสีในการปฏิบัติ นี่เกิดดับเกิดดับ เกิดดับเกิดดับ มันเป็นโง่ห่า มันไม่มีข้อเท็จจริง ถ้ามีข้อเท็จจริงนะ เกิดมันเกิด

อย่างไร ที่นี้พอเกิดอย่างไร เรากำหนด เราทำสมาธิของเรา เราทำความสงบของใจของเรา เห็นไหม ถ้าจิตมันสงบเข้ามา มันปล่อยรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ มันปล่อยเข้ามานะ

ถ้ามันปล่อยเข้ามาเห็นไหม นี่สมาธิไม่ใช่จิต ถ้าสมาธิเป็นจิต มันก็เหมือนเวทนา ถ้าเวทนาเป็นเราเห็นไหม เวลาเราเจ็บช้ำน้ำใจนี้มันอยู่กับเรา ความเจ็บช้ำน้ำใจนี้บางทีมันก็เจือจางไป มันหายไป ถ้าเวทนาความเจ็บช้ำน้ำใจเป็นเรา เวลาความเจ็บช้ำน้ำใจไม่มี เราก็ต้องตายไปสิ เพราะมันไม่มี ที่นี้ความเจ็บช้ำน้ำใจนี้เวลามี เราก็หวั่นไหว เวลาเจ็บช้ำน้ำใจมันจางไป มันหายไป แล้วเรายังอยู่ที่นี่ เห็นไหม เวทนาไม่ใช่จิต จิตไม่ใช่เวทนา จิตไม่ใช่อะไรเลย จิตคือจิต รูปคือรูป ชั้น ๕ เป็นชั้น ๕

ที่นี้ แล้วอย่างนั้นสมาธิละ สมาธิเป็นจิตใหม่ ถ้าสมาธิเป็นจิตนะ เราสร้างสมาธิได้ เราก็แปะโป้งไว้กับจิตเลย เอาสมาธิแปะเข้าไปเลย สมาธิกับจิตเป็นอันเดียวกัน แล้วมันจะไม่เสื่อมอีกเลย นี่มันก็เสื่อมเห็นไหม สมาธิก็ไม่ใช่จิต ถ้าไม่ใช่จิตแล้วทำไม ทำไมต้องทำสมาธิด้วยละ ทำไมต้องทำความสงบของใจด้วย ถ้าไม่ทำความสงบของใจ มันก็ไม่วู้จักเกิด ไม่วู้จักดับ มันแบบว่าทั้งมูตร ทั้งกูด มันปนเปกันไป จนจับไม่ถูกเลยว่าอะไร เป็นมูตร อะไรเป็นกูด

ถ้าเป็นมูตรเป็นกูดนี้มันเป็นของสกปรก เราก็รู้ได้ แต่ความ โลก ความ โกรธ ความ หลงนี่ มันก็ยิ่งกว่ามูตรกูด มันขี้โลก ขี้โกรธ ขี้หลงกัน มันสับสนปนเปกันอยู่ในใจ จับต้นชนปลายอะไรไม่ถูกเลย เกิดดับ เกิดดับ มีแต่เกิดดับ เกิดดับ เหมือนอึ่งอ่างมันร้อง อึ่งอ่าง อึ่งอ่าง แต่มันไม่รู้เรื่องนะ อึ่งอ่าง อึ่งอ่างมันร้อง เดียวเขาจะจับมันไปแกง เพราะว่า มันยิ่งร้องเท่าไรมันยิ่งมีมาก ยิ่งร้องดังๆนะ เดียวเขาต้องมาใส่เลย นี่ก็ว่าแต่ เกิดดับ เกิดดับ

ทั้งที่เป็นมูตรเป็นกูด มันไม่วู้ว่าเป็นมูตรเป็นกูดนะ แล้วก็ว่า เกิดดับ เกิดดับอยู่ อย่างนั้น แต่ด้วยสามัญสำนึกของครูบาอาจารย์เรา ครูบาอาจารย์เราประพฤติปฏิบัติมา ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ปฏิบัติธรรมมานะ นี้อู้คั้นมาแล้ววางธรรมและวินัยนี้ไว้ ครูบาอาจารย์ของเราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

เพราะด้วยอำนาจวาสนาบารมี ด้วยศรัทธาความเชื่อ และประพฤติกปฏิบัติขึ้นมาจนเป็นขั้นเป็นตอนมาในหัวใจของหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น แล้วสั่งสอนลูกศิษย์เห็นใหม่

คำว่าสั่งสอน ธรรมดาของมนุษย์นะ ทุกคนมีกิเลสหมด คำสอนนี้ อย่งไรมันก็ถึงเลตงสัย แต่ถ้ามีครูบาอาจารย์ท่านเป็นผู้ชี้แนะและท่านประพฤติกปฏิบัติด้วยความมั่นใจของท่าน แล้วเราปฏิบัติตามไป พอเราไปรู้ไปเห็นเข้านี้ แหม...มันซึ่งนะ เพราะอะไร เพราะมันเป็นสิ่งเดียวกัน คุณติ เห็นใหม่สิ่งเดียวกัน สิ่งทีในคร้วมีอยู่แล้วนี้ เขาบอกมาให้ไปหิบบนี้ เราจะหิบบสิ่งนั้นได้เหมือนกัน ถ้ามันไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ท่านบอกว่าให้ไปหิบบของทีในคร้วไปอย่างนั้น อย่างนั้นนะ เราก็มีความจินตนาการของเรา เราไปหิบบกันคนละขั้นมาทั้งนั้น เราหิบบกันมา เขาให้เอาช้อนก็ไปเอามิด ให้เอามิดก็ไปเอาขวาน หิบบไปก็หิบบผิดหิบบถูกไปอย่างนั้น

นี่ก็เหมือนกัน คำสั่งสอนของครูบาอาจารย์ ท่านรู้จริงเห็นจริงแล้ว ท่านบอกว่าต้องหิบบอย่างนั้น เราจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ ถ้าเราเข้าไปแล้ว ถ้าเราจะใช้อย่างนั้นเราไปหิบบมิด เขาให้เอามิดบางเพื่อมาใช้แร่เนื้อสัตว์ เราก็ไปเอาอิโต้ม่าพัน เห็นใหม่ มันทำได้เหมือนกัน แต่มันให้ผลแตกต่างกัน นี่ก็เหมือนกัน ตั้งสติอย่างไร ถ้าจิตจะเป็นสมาธิจะเป็นสมาธิอย่างไร เห็นใหม่ สิ่งทีเป็นจริงขึ้นมา ครูบาอาจารย์ท่านบอกแล้วเราก็ปฏิบัติตาม ถ้ามันจะเป็นความจริงขึ้นมา เนี่ยสมาธิไม่ใช่จิต แต่สมาธิเกิดจากจิต สมาธิเกิดจากจิต สมาธิไม่มีอยู่ที่อื่น สมาธิไม่อยู่ในตำรา สมาธิไม่อยู่ในคินฟ้าอากาศ สมาธิไม่ได้อยู่ที่ไหนเลย

สิ่งต่างๆเขาเป็นสมาธิไม่ได้ คำว่าสมาธิคือจิตทีมันพุ่งชาน จิตกับขันธ ๕ ทีมันเป็นมูตรเป็นคูล ทีมันขยับปนเปกันอยู่อย่างนี้ เวลาพุทโท พุทโท พุทโทไปจนถึงทีสุดเป็นสมาธิเพราะมันไม่ไปปนเปกับมูตรกับคูลแล้ว มูตรคูลก็คือมูตรคูล แต่มันจะหุดตัวของมันเข้ามาเป็นอิสรภาพของมัน ถ้ามันหุดตัวของมันเป็นอิสรภาพของมัน เห็นใหม่ นี่คือนัตถสมาธิ แล้วมันจะรู้ตัวของมันตลอด ไม่มีอะไรดับ ไม่มีอะไรดับ มันมีสติสัมปชัญญะตลอด ขณิกสมาธิ อุปจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

อัปปนาสมาธิ จิตมันละเอียด หนึ่งของมัน อัปปนาสมาธิเห็นใหม่ สักแต่ว่ารู้ คำว่าสักแต่ว่า สักแต่ว่า สักแต่ว่ารู้แต่มันรู้ณะ ไม่ใช่สักแต่ว่ารู้นั่งสัพหงกนะ โอ๊ย นั่งสมาธินะ

โอย เข้าอัปนาสมาธินะ กรนคร่อก คร่อก กรนอยู่นั้นมันบอกอัปนาสมาธินะ แล้วมาบอกว่านี่ไม่มีอะไรเลย ดับ ดับหมดเลย อัปนาสมาธิไม่มีอะไรเลย ไม่ใช่ นี่ถ้ามีครูบาอาจารย์ ถ้าบอกว่า นั่งมาเมื่อกี้ ได้อัปนาสมาธินี้ กรนมาลั่นกุกฏี ลั่นฝาสะเทือนเลย นี่อัปนาสมาธิ

ครูบาอาจารย์ที่ท่านได้ยินเสียงกรน ท่านรู้เลยว่านั่นหลับ ว่านั่นตกท้วงค์ มันไม่เป็นเช่นนั้น นี่ถ้าของจริงกับของไม่จริง ครูบาอาจารย์ฟังทีเดียวก็รู้ แต่ถ้าเป็นอัปนาสมาธินะ เวลามันลงพุทโธ พุทโธ หรือปัญญาอบรมสมาธิ มันลงของมันได้ ถ้ามันลงของมันได้มันมันลงอย่างไร ถ้ามันลงอย่างไรเห็นใหม่ พอมันลงไปแล้วนี่มันดับไหม มันไม่มีอะไรดับเลย พอมันไม่มีอะไรดับเลยนะ พอสิ่งไม่มีอะไรดับเลย มันเข้าสู่ความสงบของใจต่างหาก พอเข้าสู่ความสงบของใจนี้มีความสุขใหม่ มีความสุข แล้วอยากได้ใหม่ อยากได้มาก อยากได้คืออะไร อยากได้คือตัดหาความทะยานอยาก ถ้าอยากได้เห็นใหม่

แต่ที่มันเป็นอัปนาสมาธิเป็นค้นหาหรือเปล่า ไม่ใช่ มันเป็นมรรค เป็นมรรคเพราะอะไร เป็นมรรคเพราะว่าเรากำหนดพุทโธ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิด้วยเหตุด้วยผล แล้วมุตฺรคฺค ด้วยขันธ ๕ ด้วยตัดหาความทะยานอยาก ที่มันเคยอยู่กับจิตมาโดยปกติ โดยสามัญสำนึกของมนุษย์ มนุษย์มีความคิดเป็นธรรมดา มนุษย์มีความรู้สึกเป็นธรรมดา มนุษย์มีกิเลสเป็นธรรมดา นี่เป็นสามัญสำนึก

เพราะเรามีสติปัญญาของเรา เรากำหนดพุทโธของเรา ใช้ปัญญาอบรมสมาธิของเรา มันหดตัวของมันเข้ามา มันปล่อยวางมุตฺรคฺคฺคเข้ามาเห็นใหม่ นี่มันปล่อยวางมุตฺรคฺคฺค มันเป็นความสงบของใจขึ้นมา ถ้าใจสงบเข้ามา เห็นใหม่นี้ใครรับรู้ รู้เรื่องนี้ รู้ด้วยมีสติ สติสัมปชัญญะรับรู้เข้าไปนี้ แล้วเพราะอะไร เพราะมีสติ เพราะมีปัญญา มีสติมีปัญญามีคำบริกรรมนี้มันจะไล่ มันจะมีสติปัญญาเข้ามา จนจิตมันสงบเห็นใหม่

พอจิตสงบแล้ว โดยธรรมชาติสมาธิเกิดจากจิต แต่สมาธิไม่ใช่จิต จิตก็ไม่ใช่สมาธิ มันเป็นเรื่องธรรม ธรรมที่เราสร้างขึ้น เราทำของเราขึ้นมา พอทำขึ้นมาแล้วนี้ มันจะอยู่ของเราได้ด้วยการชานาญในวสี การชานาญด้วยเหตุ ถ้าเรามีเหตุ มีสติรักษาขึ้นมา มันเพราะมีเหตุใช่ใหม่ เพราะมีเหตุขึ้นมา ผลมันก็ต้องเกิดขึ้นเป็นธรรมดา แต่เวลาเรา

ปฏิบัติด้วยมรรค ด้วยมรรคคือว่าเรามีสติ เรามีปัญญา มันสงบเข้ามา แต่พอสงบเข้ามา
อยากได้ใหม่ เพราะด้วยความอยากได้ ตัดหาความทะยานอยาก

คำว่าตัดหา ตัดหามันไม่ใช่ชำนานูในวสี ตัดหาคือกิเลส ตัดหาคือความอยากได้
แต่ไม่มีเหตุ ไม่มีเหตุนี้ ความอยากเฉยๆ มันไม่มีเหตุมีผลนี้มันไม่เป็นมรรค แต่ถ้ามีความ
อยาก แต่มีสติปัญญาขึ้นมา เป็นมรรค มรรคเพราะอะไร มรรคเพราะว่ามันทำตามสัง
กรรม ทำตามความเป็นจริง ข้อเท็จจริงมันมีอยู่แล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่มา
ตรัสรู้ธรรม นี้ธรรมะมีอยู่แล้ว ข้อเท็จจริงมันมีอยู่แล้ว แต่คนทำไม่เป็น ทำไม่ถึง ทำ
ไม่ได้ ถ้าทำไม่ถึงทำไม่ได้ขึ้นมา ทำไม่ถึงทำไม่เป็นทำไม่ได้นี้ มันก็บอกกล่าวสิ่งนี้ไม่
ถูก

พระพุทธเจ้าทำได้ถูกต้องนี้บอกกล่าวสิ่งนี้ไว้ เห็นใหม่ สิล สมาธิ ปัญญา พอมิ
สมาธิขึ้นมา พอมิสมาธิขึ้นมา มันออกรู้เห็นใหม่ คำว่าออกรู้ คำว่าออกรู้ อออกรู้ อออกรู้ใน
อะไร เวลาประพาศปฏิบัติขึ้นมา รูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ เป็นสามัญสำนึกนี้
เป็นสิ่งที่เป็นฟุ้งชานนี้เพราะมีตัดหาทะยานอยากเป็นมูตรเป็นคูด กระชากหัวใจไป ลาก
หัวใจไปให้มันทุกขมันยากอยู่ตลอดเวลา แล้วเวลามันสงบตัวเข้ามา เวลาเรากำหนดพุท
โธ สงบตัวเข้ามาแล้ว สงบตัวเข้ามาเป็นเอกเทศ มันปล่อยมูตรปล่อยคูดเข้ามา มันเป็น
เอกเทศขึ้นมา แล้วออกรู้อะไร ก็ออกรู้ไอ้มูตร ไอ้คูดนั้นแหละ

เพราะไอ้มูตรไอ้คูดนั้นมันเป็นสามัญสำนึก มันเป็นสัญชาตญาณ มันเป็นสถานะ
ของมนุษย์ ในเมื่อมนุษย์มีธาตุ ๔ และขันธ ๕ แล้ววิชานี้มันเป็นกิเลสอยู่ในหัวใจของ
เรา ที่นี้กิเลสในหัวใจของเรา กิเลสเห็นใหม่ คูลิ อาสวะ ๓ กิเลสสวะ อวิชาสวะ ภา
สวะ แล้วกิเลสสวะ อวิชาสวะ ภาสวะนี้มันทำงานอย่างไร มันทำงานอย่างไร มัน
ทำงานให้เราหลงอยู่ในอำนาจของมัน มันทำงานให้เราหัวปักหัวปำ ทำงานให้อยู่ได้อู่
ดินของมัน มันเหยียบหัวจีหัวเราอยู่ทุกวันๆ นี่มันทำอย่างไร

ถ้าเราไม่ชำระล้างมัน เราไม่ได้แก้ไขมัน แล้วเรากิดมาทำไม เราปฏิบัติธรรม
ทำไม คนที่ประพาศปฏิบัติธรรมนี้ปฏิบัติธรรมเพื่ออะไร ก็ปฏิบัติธรรมเพื่อความสะอาด
เพื่อความผ่องแผ้ว เพื่อให้หัวใจมันชำระล้างวิชชาออกไป แล้ววิชชามันอยู่ที่ไหน

อวิชชามันอยู่ที่จิต พอเวลาจิตสงบเข้ามา สงบเข้ามา นี่ อวิชชามันสงบตัวลงเท่านั้นเอง อวิชชาความไม่เข้าใจ แล้วมันก็มีวิชา วิชาคืออวิชชา คือมรรคอันนั้น

มรรคอันนั้นมันทำให้จิตสงบเข้ามา พอจิตสงบเข้ามาถ้ามันจะออกรู้ ออกรู้ในอะไร ออกรู้ในไอ้มูตรไอ้คูดูเห็นใหม่ ความโลภความโกรธความหลง มันเกิดจากอะไร ความโลภเห็นใหม่ นี่มันเกิดจาก กาย เวทนา จิต ธรรม เวทนาเห็นใหม่ ความพอใจความไม่พอใจ ความดีใจความเสียใจ นี่ก็เวทนา นี่กายคือความยึดมั่นถือมั่น สิ่งนี้ความโลภ ความโกรธมันเกาะเกี่ยวสิ่งนี้อยู่ คูดู ใช้จิตสงบเข้ามา ถ้าจิตไม่สงบไม่เห็น เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับมันฟ้าแลบ

มันเป็นเรื่องของอากาศ มันไม่ใช่เรื่องมรรคญาณ มันไม่ใช่เรื่องของสังขาร การเกิดดับนี่มันเกิดอย่างไร แล้วถ้าวิปัสสนาไปนี่มันดับ อะไรมันดับ พอมันดับแล้วมันเหลือสิ่งใดไว้ ถึงบอกว่าเกิดนี้รู้ ดับไม่รู้เรื่องหรือ ดับมีแต่กรนครอๆ กรอๆ แม้แต่ทำสมาธิไป หลับก็ตกวางค์ไป มันดับไปโดยไม่มีสัจจะเลย แม้แต่ทำสมาธิได้นะ ก็ไม่พูดว่าเกิดดับ คือจิตมันเป็นเอกัคคตารมณ์ จิตมันตั้งมั่น จิตเป็นหนึ่ง จิตมันมีของมันตลอดเวลา ถ้าจิตมันมีตลอดเวลา แล้วมันมีของมันอย่างไร แล้วขณะที่จิตตั้งมั่น จิตเป็นหนึ่งนี่มันจะมีความสุขแล้ว

ถ้าไม่มีความสุขนะ คนไม่คิด ไม่คิดว่าสมาธินี้เป็นนิพพานได้ ถ้ารักษาดีๆนะ คนมีสติปัญญา รักษาดีๆ แล้วการรักษาอันนั้นเห็นใหม่ คือคำว่ามรรค คำว่ามรรคคือมีสติปัญญาขึ้นมา เวลาสติปัญญาไล่ต้อนหัวใจเข้ามา มันคิดว่าไง คิดว่าอันนี้เป็นมรรค คิดว่าอันนี้เป็นวิปัสสนา แต่ความจริงมันไม่ใช่ ความจริงมันเป็นการทำความสงบของใจ เพื่อให้ใจเป็นเอกภาพเท่านั้น ถ้าใจเป็นเอกภาพ ใจตั้งมั่น ใจเป็นเอกัคคตารมณ์เท่านั้น พอจิตเป็นเอกัคคตารมณ์ มันออกเสวยอารมณ์ ธรรมชาติของมัน มันเสวยอยู่แล้ว

ธรรมชาติ ธาตุ ๔ และขันธ ๕ กับจิตนี้มันคลุกเคล้ากันโดยธรรมชาติของมันอยู่ อย่างนั้น โดยสามัญสำนึก โดยปกติของมนุษย์เป็นอย่างนั้น คำว่าเกิดดับ มันเกิดดับทั้งมูตรทั้งคูดูใจ มันเกิดด้วยความโลภความหลง มันทั้งเกิดทั้งดับ มันเกิดมันดับ ทั้งมูตรทั้งคูดูทั้งจิตพร้อมกัน เกิดดับพร้อมกัน ทีนี้คำว่าเกิดดับพร้อมกันมันเกิดดับ ทีนี้มันเกิดดับนี้เราก็ไปเทียบเคียงธรรมะของพระพุทธเจ้าไง พระพุทธเจ้าบอกมันเกิดดับ จิตนี้มันเกิดมัน

ดับ ไม่มีอะไรไปหรืออก มันสิ่งต่างๆเกิดดับนี้มัน มันเกิดมันดับขึ้นมา มันเป็นธรรมชาติของมัน เราไปทุกข์ไปยากกับมันเอง แต่ถ้าเราไม่มีปัญญา เราไม่รับรู้ มันเกิดดับพร้อมกับความทุกข์ มันเกิดดับพร้อมกับมูตรกับคูถเห็นใหม่

แต่พอเรามีสติปัญญาของเราเข้ามา เห็นใหม่ เพราะเราศึกษาธรรม เราไม่ใช่ निक ออกกำลังกายเพื่อเป็นความสมัครเล่น เราเอาจริงเอาจัง ในการประพฤติปฏิบัติต้องเอาจริงเอาจัง ความเอาจริงเอาจังของเรานี้ เราต้องตั้งสติของเรา เราต้องทำของเราไปตามความจริงจังของเรา เพราะจริงจังของเรานะ เพราะความจริงจังนี้มันเป็นมรรค นี่สติมหาสติ ปัญญาหาปัญญา มันจะเข้มแข็งของมันขึ้นมา พอเข้มแข็งขึ้นมา ถ้าเราทำได้ จิตมันเป็นเอกเทศได้ จิตมันเป็นสัมมาสมาธิได้ พอจิตเป็นสมาธินี้ เราชำนาญ รักษาจิตให้ดีเห็นใหม่ แล้วหมั่นสังเกต หมั่นดูแล เพราะว่าเราจะต้องขุดคุ้ยหากิเลส

เวลามูตรคูถกับจิตมันผสมปนเปกัน มันเป็นโดยสามัญสำนึก มันเป็นโดยธรรมชาติ มันเป็นโดยสถานะของมนุษย์ ของเทวดาอินทร์พรหม เพราะจิตมันทำงานอย่างนี้ แล้วมันก็มีกิเลสตัณหาทะยานอยาก สิ่งนี้พัวพันกันอยู่ พอเราทำจิตสงบเข้ามาใหม่ มันปล่อยวางชั่วคราว พอปล่อยวางชั่วคราวนี้ พอมันออกเสวยอารมณ์ ออกทำงานโดยธรรมชาตินี้แหละ แต่จิตเรารู้เราเห็น เพราะจิตมันมีสติ มันมีปัญญาพอ มันจับได้

จิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นกาย จิตเห็น พอจิตเห็นอาการของจิต จิตเห็นกายนี้ ใครเป็นคนเห็น จิตมันเป็นคนเห็นใช่ไหม พอจิตเป็นคนเห็นนี้ จิตนี้มันจะพอง มันจะตื่นตัว มันจะตื่นตัวเหมือนไดโนเสาร์ ไดโนเสาร์มีชีวิตอยู่ ไดโนเสาร์มันสูญพันธุ์ไปแล้วนะ แต่กิเลสไม่เคยสูญพันธุ์จากใจของมนุษย์ กิเลสมันเหมือนไดโนเสาร์เพราะมันเก่าแก่ มันเก่าแก่มันซับซ้อน มันเกิดมาพร้อมกับภวาสวะ เกิดจากภพัง มันคุม มัน กิเลสอาศัยหัวใจของมนุษย์เป็นที่อยู่อาศัย กิเลสอาศัยจิตของสัตว์โลกเป็นที่อาศัย อาศัยตั้งแต่พรหมลงมาเลย พรหมก็มีกิเลส เทวดาก็มีกิเลส ทุกอย่างมีกิเลสหมด กิเลสคือไดโนเสาร์ คืออวิชชาที่มันครอบงำอยู่ แล้วเราไปรู้ไปเห็น

เวลาจิตมันสงบเข้ามานะ พอมันเสวยอารมณ์นะ พอเราจับได้ อู้ฮู.. ขนพองสยองเกล้า คิดดูสิว่าเราในปัจจุบันนี้เห็นไดโนเสาร์ยืนอยู่ตรงหน้านี้ แล้วมันจะอ้าปากจะกินหัว

เรานี่ เราจะมีความรู้สักอย่างไร นี่ก็เหมือนกัน พอมันเห็นกิเลส เพราะว่าเห็น จิตมันเห็น ภาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม เห็น โดยสังฆกรรมนะ ไม่ใช่เห็นเกิดดับ เกิดดับ ไอ้เกิด ดับ เกิดดับมัน โวหาร เกิดดับ เกิดดับนั้นมันพุดกันไป

เพียงแต่ว่าธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ธรรมของครูบาอาจารย์ เห็นไหม ที่ไหนมีความมืดบอด ถ้าเปิดไฟมันก็สว่างหมด สว่างเพราะท่านทำจบแล้ว แต่กว่าจะเปิดไฟได้เกือบเป็นเกือบตาย นี่เพราะว่าไฟเดี๋ยวนี้นะ พอต่อสายมาเปิดมันก็สว่างแล้ว แต่ประพฤติปฏิบัติ ถ้าเอานิ้วไปเสียบ เสียบปลั๊กไฟนะ ช็อตตายเลย ไฟนี้ ไฟที่ความสว่างของใจมันคือไฟปัญญา ปัญญาญาณ มันไม่เกิดอย่างนั้นหรอก มันไม่ใช่เครื่องปั่นไฟให้เกิดนะ ถ้ามันปั่นไฟให้เกิดนะ เราต่อสายไฟเข้าบ้านเลย เอาสายไฟนี้เสียบเข้าไปในออกเลยนะ นี่มันจะสว่างในหัวใจ

ไอ้นี้ทำสมาธิเกือบตายกว่าจิตมันจะสว่าง มันจะมีกำลังของมัน นี่แล้วเวลาจิตมัน ออกรู้เห็นไหม พอมันออกรู้ เห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม แล้ววิปัสสนา มัน คำว่าวิปัสสนานะ ถ้านักภาวนา ปัญญาอบรมสมาธิก็รู้ว่าปัญญาอบรมสมาธิทำอะไร ถ้าเป็นสมาธิก็รู้ว่าเป็นสมาธิ เพราะเราเคยเป็นสมาธิมาแล้วใช่ไหม พอจิตมันแยกจากมูตร จากคุณมานี่ มันเป็นอสรภาพของมัน นี่คือสมาธิ สมาธินี้เรามีสติปัญญาของเรา เราไม่เอาสมาธิมานอนตาย เราเอาสมาธินี้ออกทำงาน เราเอาจิตนี้ออกไปรื้อค้น กาย เวทนา จิต ธรรม พอมันเห็นกายนี้มันจะสะท้อนเลื่อนลั่นในหัวใจมากเลย พอมันสะท้อนเลื่อนลั่น ในหัวใจ เห็นไหม นี่เพราะมันเห็นกิเลสไง มันเห็นสักกายทิฎฐิ ความเห็นผิดของจิต มันเห็นของมัน มันขนพองสยองเกล้า

แล้วเราเริ่มทำงาน การทำงานเห็นไหมให้จิตออกใช้ปัญญา ถ้าจิตออกใช้ปัญญานี้ มันเห็น มันจะรู้ทันทีเลยนะ รู้ทันทีว่า ปัญญาอบรมสมาธิ โลกียปัญญา ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาที่ใช้อยู่ โลกียปัญญานี้ ว่ามันไล่ต้อนให้จิตมันปล่อยวางจากมูตรจากคุณ ระหว่างแยกจิตกับมูตรคุณออกมานี่ มันมีศักยภาพขนาดไหน เวลาจิตมันสงบแล้ว เวลา มันออกไปเห็นมูตรคุณ มันจับมูตรคุณได้ แล้วมันวิปัสสนา มันใช้ศักยภาพขนาดไหน มัน จะเห็นความแตกต่างระหว่างโลกียปัญญากับ โลกุตตรปัญญาทันที

โลกียปัญญาคือปัญญาสามัญสำนึก ที่ว่าเกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับนี้ 'ไอ้อ่างนี่ ปัญญาอ่างที่มันบอกว่าเกิดดับ เกิดดับนี้ มันเป็นโลกียปัญญา เพราะมันเป็นอย่างนั้นจริงๆ มันก็เกิดดับจริงๆ แล้วมันเกิดดับโดยที่ไม่มีใครควบคุม เกิดดับโดยสามัญสำนึก เกิดดับโดยธรรมชาติ มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้น คนภาวนาหรือไม่ภาวนา มันก็เป็นอย่างนั้น ความคิดของคนก็มีทุกคนนะ แล้วเวลาเราคิดจนเบื่อแล้วมันก็หายไปทุกคน นี่เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับ มันเกิดดับของอ่าง มันเป็นโลกียปัญญา

เวลาจิตมันเป็นเอกภาพขึ้นมาแล้ว พอมันปล่อยวางขึ้นมาแล้ว พอมันออกไปจับ ออกไปหากาย เวทนา จิต ธรรม โดยตั้งจะความจริงขึ้นมา นี่มันแยกออกไป มันแยกออกไป เพราะจิตมันทำงาน จิตที่มันมีสติปัญญาเห็นใหม่ ตรีกในธรรมของพระพุทธเจ้า ตรีกในธรรมต่างๆขึ้นมา มันเห็นในธาตุ ๔ และขันธ ๕ เวลามันปล่อยเข้ามา ปล่อยเข้ามา นี่โลกียปัญญา มันปล่อยเข้ามา มันก็ปล่อยเห็นใหม่ มีความสุข มีความอบอุ่น มีความร่มเย็น มีความยึด มีความตั้งมั่น มันปล่อยของมันมาเรื่อยๆ มันชำนาญมาเรื่อยๆ

อันนี้เป็นอันหนึ่ง แต่มันไม่เคยจับกิเลสได้ มันไม่เคยเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม โดยความเป็นจริง มันก็ทำของมันอยู่อย่างนั้น เพราะมันยังทำเพราะมันชำนาญขึ้นมาเรื่อยๆเห็นใหม่ แต่ถ้ามันจับกาย เวทนา จิต ธรรมด้วยความเป็นจริงนะ เวลามันวิปัสสนาไป แล้วมันปล่อยไป คำว่าปล่อยเห็นใหม่ วิปัสสนากายเวทนาจิตธรรมนี้ โดย โดยจิตที่มีสัมมาสมาธิเป็นพื้นฐาน เวลามันพิจารณาไปนี่มันเป็นวิปัสสนา นี่สติปัญฐาน ๔ สติปัญฐาน ๔ เขาบอกสติปัญฐาน ๔ นุ่นก็บอกเห็นรูปนั่ง กายนั่ง มีสติปัญฐาน ๔

มันสติปัญฐาน ๔ ของใคร สติปัญฐาน ๔ นี่เป็นของใคร เราท่องจำมาได้นี่นะ เราท่องจำทางวิชาการมาได้ขนาดไหน เราท่องจำได้นะ เราท่องจำได้ของครูบาอาจารย์ ของเจ้าของทางวิชาการนั้น จะใครจะวิชาชีพไหนก็แล้วแต่ เราใช้ทางวิชาการนั้นมาเป็นเพื่อทางการวิจัย เราก็อาศัยทางวิชาการของผู้คนเวลานั้นไว้นะ ไม่ใช่ของเรา นี่ก็เหมือนกัน ในเมื่อเราว่าสติปัญฐาน ๔ นี่มันรู้ตัวทั่วพร้อมนี่เป็นสติปัญฐาน ๔

สติปัญฐาน ๔ นี้ เป็นทางวิชาการนี้เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่เป็นของของบุคคลคนนั้น นี่ใจมันถึงไม่เป็นสติปัญฐาน ๔ สติปัญฐาน ๔ ที่ทำกันอยู่นั้น เป็นสติปัญฐาน ๔ ของกิเลส เป็นกิเลสอ้างว่าเป็นสติปัญฐาน ๔ แต่มันไม่เป็นจริงตามข้อเท็จจริง มัน

ไม่เป็นจริงตามเนื้อหาสาระ แต่พอเราใช้สติปัญญาเข้ามา จนจิตมันสงบเข้ามาเห็นใหม่ พอจิตมันสงบเข้ามาจนเป็นเอกเทศนะ จิตสงบนะ มันสงบบ่อยครั้ง บ่อยครั้ง จนมันเป็นสมาธิ จิตสงบบ่อยครั้ง จิตสงบแล้ว สงบแล้วเดี๋ยวมันก็เสื่อม

พอสงบปั๊บกิเลสมันรู้ทันแล้ว เมื่อกี้เสียท่า เขาใช้สติปัญญาจนจิตสงบได้ เรานี้เสียท่า ต่อไปนี่เราต้องมีชั้นเชิง ต่อไปเราต้องมีเล่ห์เหลี่ยมมากกว่านี้ เขากำหนดขนาดไหน จะบอกเลขนะว่างแล้ว ว่างแล้ว ปล่อยแล้ว ปล่อยแล้ว เห็นใหม่ เราก็ เอ้อ..ว่าง มันหลอกหน้าหลอกหลังกิเลสนี้ ถ้าเราทำความสงบได้สักหน ๒ หน มันรู้ตัวแล้วว่าเรานี้พยายามจะเอาชนะตัวเอง มันจะมีเล่ห์กลออกมา ทำให้เรารู้สึกคลุกคลานมหาศาลเลย กิเลสนี้ร้ายนัก

เห็นใหม่ ถ้าเราใช้สติปัญญาของเราจนบ่อยครั้งเข้า จนกว่ามันจะมันคงนะ ทำความสงบบ่อยๆเข้า จนจิตมันตั้งมั่น พอจิตตั้งมั่นแล้วนี้ ถ้าออกหากาย หาเวทนา หาจิตหาธรรมไม่ได้ เห็นใหม่ สมถกรรมฐาน วิปัสสนากรรมฐาน สมถกรรมฐาน คำว่าทำสมถะ ทำความสงบของใจนี้ ฐานของการงาน ถ้าไม่มีสมถกรรมฐาน ไม่มีพื้นที่ทำงาน ชัยชนะของการภาวนา เราบอกว่าชัยชนะของการภาวนาก็ในวัดใจ ในป่าในเขานั่นคือชัยชนะของการภาวนา อันนั้นเป็นสัปายะ เป็นสถานที่สงัดวิเวกเพื่อเราเข้าไปใช้เป็นชัยชนะ เพื่อหาความสงบของใจ แล้วถ้าใจมันมีความสงบของมันเห็นใหม่ ชัยภูมินี้เห็นใหม่ จิตมันสงบใช่ใหม่ จิตสงบแล้วจิตออก ออกรู้ ออกเห็น นี่ชัยชนะ

ถ้าเป็นชัยชนะ จิตนี้ออกเห็นกาย เวทนา จิต ธรรม เห็นใหม่ นี่สิ่งนี้ถึงเป็นสติปัญญา ๔ เป็นสติปัญญา ๔ เพราะมันมีผู้เป็นเจ้าของ มีผู้รับรู้ เพราะมีจิตใจ เพราะมันมีจิตใจ ไม่ใช่เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับเหมือนอึ่งอ่าง ไอนี้บอกว่าจิตมันตั้งมั่นขึ้นมาแล้วจิตมันออกรู้เห็นใหม่ นี่เป็นวิปัสสนา เป็นสติปัญญา ๔ สติปัญญา ๔ เพราะอะไร สติปัญญา ๔ เพราะมันมีจิต มันมีปฏิสนธิจิต ปฏิสนธิที่เกิดในไข่ เกิดในครรภ์ เกิดในมารดา เกิดมานั่งเป็นมนุษย์ ที่เรารื้อค้นกันอยู่นี้ เห็นใหม่

นี่ใจ มันตั้งมั่น มันมีสติของมันเข้ามาตลอด แล้วเวลามันออกทำงานเห็นใหม่ เวลาเราทุกข์นะ เราทุกข์จนเจ็บใจ เราทุกข์มาก แต่เวลามันออกทำงานเห็นใหม่ มันจะปลดปล่อยเห็นใหม่ เป็นความทุกข์ใหม่ มันเป็นความเพียร ถ้าคนปฏิบัติแล้วมันได้ผล

มันไม่是一切 ทุกข์ มันมีความรื่นเริง มีความอาหาญ พอมีความรื่นเริงอาหาญ มันหมุนของมัน เพราะปัญญามันหมุนของมันนะ นี่มันไม่ใช่ความทุกข์ มันเป็นความหวังหวังผล ความหวังผล มันมีความรื่นเริง มันมีความสุขของมันมาก

คูสิ เราเป็นคนไข้ เป็นผู้ที่มิโรคมักย แล้วมันจะหายจากโรคจากภัยนี้ เราจะมี ความชื่นใจ มีความพอใจที่เราจะรีบค้นคว้าใหม่ เห็นใหม่ นี่เวลามันออกทำงานของมันเห็นใหม่ พอจิตมันออกทำงานของมัน ออกไปเห็น กาย เห็นเวทนา จิต ธรรมนี้ มันใช้ปัญญา ปัญญาเพราะมีสัมมาสมาธิเป็นผู้รองรับ มันเป็นสติปัญญา ๔ เพราะมันมีจิต พอจิตออกทำงาน ผลที่ได้จากการวิปัสสนามันจะตกลงที่จิตหมด เพราะจิตเป็นผู้หลงใหลใหม่ จิตเป็นอวิชาไข้ใหม่ ที่บอกว่ากิเลสอยู่ที่ใจ กิเลสมันอยู่ที่ใจไข้ใหม่

พอกิเลสอยู่ที่ใจ จิตหรือใจนี้มันออกทำงาน ผลที่ออกทำงาน ที่มันเห็นผลงานนั้น มันก็ตกผลึกลงที่ใจ สิ่งทีลงที่ใจนะมันเริ่มปล่อยวางเห็นใหม่ นี่ความแตกต่างระหว่างสมถกรรมฐานกับวิปัสสนากรรมฐาน แตกต่างมาก ผู้ที่ปฏิบัติจะรู้จริงเห็นจริง แล้วมันจะเป็นความจริงของมันขึ้นมา สมถกรรมฐานทำให้ถูก มันก็ไม่ใช่เกิดดับอยู่แล้ว เพราะจิตมันซึ่งๆหน้า มันอยู่ตรงหน้า สมาธิมันอยู่ตรงหน้า สมาธิมันชัดเจน มันดับไปไหน

มันจะมีสมาธิขนาดไหนมันก็มีสติพร้อม ไม่มีอะไรดับหรือ สมาธิไม่มีอะไรดับหรือ มันตั้งมั่นของมัน แล้วเวลามันออกวิปัสสนาเห็นใหม่ ดูกาย เวทนา จิต ธรรมนี้ เวลามันปล่อยวางเห็นใหม่ มันปล่อยวางนี้ พอพิจารณาไป ตังคปหานนะ เวลามันเข้าใจ มันพิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม มันปล่อยรอบหนึ่ง รอบหนึ่ง

ถ้าปล่อยรอบหนึ่ง อะไรดับ มีอะไรดับ มันปล่อย ปล่อยแล้ว พอมันปล่อยกาย พิจารณากายมันจะปล่อย พิจารณากายนะ จิตเป็นสมาธิแล้วพิจารณากาย ให้ใจมันพุ่มัน พอง มันปล่อย มันปล่อยมันก็สงบนะ มันสงบเพราะมันปล่อย เพราะผลแตกต่างระหว่างสมถกรรมฐานกับวิปัสสนากรรมฐาน ผลแตกต่าง ถ้าสมถกรรมฐานจะมีความสุข สมถกรรมฐานจะมีความสุข มีความร่มเย็นเป็นสุข แต่ถ้าวิปัสสนากรรมฐาน มันมีการปล่อยวาง มีการชำระล้าง มีการสำรวจออก พอมีสำรวจออก อันนี้มีความสุขมากกว่า แต่ความสุขมากกว่าขนาดไหน มันไม่สิ้นสุดกระบวนการของมันเห็นใหม่

นี่เราถึงบอกว่า รู้เกิดแต่ไม่รู้ดับ เกิดนี้รู้แน่ๆ เพราะเกิดนี้กระทบ เกิดในใจ เกิดใน
 ครอบครั เกิดในมารดา เกิดอารมณ์ความรู้สึก เกิดความโกรธแค้น เกิดมาแล้ว เกิดมานี้มัน
 เจ็บช้ำน้ำใจ แต่ถ้ามันมีความสุขเห็นใหม่ นี่สมาธิเกิด มันก็มีความสุขเย็นเป็นสุข เกิดนี้รู้
 หมด แต่ดับไม่รู้ ดับไม่รู้ แต่ถ้าวิปัสสนาไปเห็นใหม่ ถ้ามันปล่อยวางขนาดไหนก็ดับไม่รู้
 มันอะไรดับ อะไรเหลืออะไร

วิปัสสนากาย เวลากายมันปล่อยวาง กายมันก็ปล่อย เวทนาเห็นใหม่ จะชำระ
 เวทนามันก็ปล่อยเวทนา จิตส่วนจิต มันก็หมุนกลับมาที่สมาธิ กลับมาที่สมาธิ กลับมาที่
 ความสุข ความร่มเย็นเป็นสุข แล้วอะไรดับไปละ อะไรดับ มันไม่เห็นนะ มันไม่ดับ แต่ถ้า
 วิปัสสนาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ซ้ำแล้วซ้ำเล่านะ เวลากิเลสมันขาดนะ นี่สักกายทิฎฐิ วิจิกิจฉา
 และสีลัพพตปรามาส

พิจารณากายไป กายไม่ใช่เรา เราไม่ใช่กาย ชั้น ๕ ไม่ใช่เรา เราไม่ใช่ชั้น ๕
 กายไม่มีในเรา เราไม่มีในกาย เวลามันขาดไป มันขาดเห็นใหม่ นี่เกิดแล้วดับ เวลามัน
 ขาดไปนี่ เวลามันขาด กิเลสขาดออกไป เหลืออะไร ดับอะไร อะไรดับไป ไม่มีอะไรดับ
 มันขาดหมด จิตมันรวมลง พอจิตมันรวมลงเห็นใหม่ ตัวจิตมันขาดที่ไหน ตัวจิตมันรวม
 ลง จิตมันยังอยู่ พอจิตมันรวมลง มันปล่อยอะไรไป มันปล่อยอะไรไป มันปล่อยสักกายทิฎฐิ
 วิจิกิจฉา สีลัพพตปรามาส สังโยชน์มันขาดไปอย่างไร

พอสังโยชน์มันขาดไปแล้วนี่ ขณาคูตัง ญาณทัสสนะ เห็นใหม่ เวลามันขาดไป
 แล้วนี่รู้ว่าขาด เวลาขาดไปแล้ว มันย้อนกลับมา นี่เห็นใหม่ จิตรวมลง เห็นใหม่พอจิตรวม
 ลง จิตเด่นชัด ไม่มีอะไรบอบสลายไปเลย มีแต่กิเลสตายอย่างเดียว แล้วอะไรดับ นี่เกิดดับ
 เกิดดับ อะไรดับ มีแต่กิเลสมันดับ ไม่มีอะไรดับ มีแต่ความรู้พร้อม ความรู้แจ่มชัดมาก
 ความรู้ที่มันพ้นออกมาแจ่มชัดมาก พิจารณาเวทนาจี่เหมือนกัน พิจารณากาย เวทนา จิต
 ธรรม

พิจารณาจิตก็เหมือนกัน จิตพิจารณาจิต เวลาทำลายจิตแล้ว ทำลายจิตมันทำลาย
 สิ่งใด ทำลายเปลือกใจ ทำลายสิ่งที่ เป็นสักกายทิฎฐิ ความเห็นผิดที่จิตมันติดอยู่ เวลามัน
 ทำลายแล้ว ทำลายมันก็ขาดเหมือนกัน พิจารณาจิต พิจารณาธรรม พิจารณาธรรมสิ่งที่
 เกิดขึ้น สัญญาอารมณ์ต่างๆนี้เป็นธรรม สังขธรรม ธรรมเพราะอะไร ธรรมเพราะจิตมัน

สงบ จิตมันมีฐานตั้งมั่น พอจิตสงบขึ้นมาี่ พิจารณาอารมณ์ความรู้สึกกระทบ นี่เป็นธรรมทั้งหมด

แต่ถ้าไม่มีสมาธิ มันก็พิจารณากิเลสไป มันพิจารณามูตรกับคูถ เวลามูตรกับคูถมัน ผสมกับจิต มันก็มีอารมณ์ความรู้สึก มันก็พิจารณาจากมูตรจากคูถ ทั้งมูตรทั้งคูถมัน พิจารณาไปเรื่อย มันไม่มีอะไร ไม่มีสิ่งใดเป็นประโยชน์เลย แต่ถ้าทำความสงบของใจเข้ามา พอจิตสงบเข้ามาเห็นใหม่ พอจิตสงบเข้ามานี่ มันพิจารณาอะไร พิจารณาธรรมนะ ธรรมคือสัญญาอารมณ์ความคิดใจ ความคิดสัญญาอารมณ์ ถ้าจิตมันสงบแล้วใช้ใหม่ พอ มันจับขั้นได้ จับขั้นได้มันก็เป็นธรรม เป็นธรรมเพราะอะไร เป็นธรรมเพราะมีสมาธิ

พอมีสมาธินี้เป็นสติปัญญา ๔ ใด เป็นสติปัญญา ๔ เพราะมันมีจิต แล้วจิตมันมีความสงบ มันถึงมีสติปัญญา ๔ เพราะมันมีผู้กระทำ สติปัญญา ๔ เกิดจากจิต เพราะจิตของพวกเรา จิตของผู้ที่ปฏิบัติมันมีกิเลส มีแต่สิ่งต่างๆมาครอบงำมันอยู่ มันโดนกิเลสครอบงำอยู่ แล้วมันก็โดนกิเลสขบไสทุกขัยากตลอดไป พอมันสงบเข้ามาเป็นเอกเทศของมันเห็นใหม่ นี่สติปัญญา ๔ ภาย เวทนา จิต ธรรมเพราะมีจิต ถึงเป็นสติปัญญา ๔

ถ้าใครทำได้ สติปัญญา ๔ เกิดที่ไหน เกิดจากจิตผู้ที่กระทำ นี่ไง คุณิ บุคคลที่เป็นหนี้ ใครเป็นคนเป็นหนี้ แล้วบุคคลคนใดเป็นผู้ใช้หนี้ บุคคลคนนั้นเป็นผู้พ้นจากหนี้ มันไม่มีใครเป็นหนี้ ไม่มีใครใช้หนี้ เกิดดับ เกิดดับ มันเป็นโหวหาร ธรรมะของพระพุทธเจ้าก็อย่างหนึ่งนะ แต่นี่มันเป็นปริยัติ แต่เวลาปฏิบัติมันไม่เป็นอย่างนั้นหรอก มันไม่เกิดดับ เกิดดับ มันมีผู้เกิด มันมีผู้วิปัสสนา แล้วกิเลสมันดับ ไม่มีใครดับ ไม่มีกิเลสมันไม่มีใครดับ เพราะกิเลสมันตายไป ดับไม่ได้ จิตดับไม่ได้

พอจิตดับไม่ได้เห็นใหม่ จิตดับไม่ได้ อะไรดับ เวลาดับมันดับความรู้สึก เวลาจิตมันลงนะ โอ้โฮ มันดับจากโลกหมดนะ ตัวมันเป็นเอกเทศ ตัวของมันนะ นี่ก็เหมือนกัน เวลาทำลายกิเลส ถ้ากิเลสมันดับไป แล้วมันเหลืออะไร สิ่งที่มีการกระทำอย่างนี้ นี่สติปัญญา ๔ สติปัญญา ๔ เพราะผู้ทำ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้ เวลาเทศนาว่าการเห็นใหม่ รื้อสัตว์ขันธ์สัตว์ ถ้ารื้อสัตว์ขันธ์สัตว์ สติปัญญา ๔ จะไปกองบนภูเขาหรือ สติปัญญา ๔ จะไปใส่ตู้ไว้ใช้ใหม่ นี่เหมือนกับไอ้ตู้ดับเพลิงไง ก็ไปแขวนไว้ เวลาดับเพลิงก็ทุบกระจกเลยนะ เอาตู้ดับเพลิงนี่ฉีดยไฟเลย

นี่ก็เหมือนกัน สติปัญญา ๔ ก็แขวนไว้เลยนะ ใครเคยได้สติปัญญา ๔ ก็หยิบขึ้นมาดองคอคอเลย ไม่มีทาง สติปัญญา ๔ นะ กิเลสมันเกิดที่ใจ ไฟมันเผาคนที่ใจ แล้วดับเพลิงมันอยู่ที่ไหน นี่สติปัญญามันอยู่ที่ไหน ถ้ามันอยู่ที่จิตมันทำขึ้นมาได้แล้ว สติปัญญา ๔ มันเกิดที่นี้ไง

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเห็นไหม จะรู้สัตว์ขันธ์ สัตว์ จิตของสัตว์โลก นั่นแหละ สติปัญญา ๔ มันเกิดในใจของสัตว์โลก ถ้าใจของสัตว์โลกมันเป็นสัมมาสมาธิที่มันมีสติปัญญาขึ้นมา เวลามันออกพิจารณา มันถึงจะเป็นสติปัญญา ๔ แล้วพิจารณา สติปัญญา ๔ จนถึงที่สุด ปล่อยวางเข้ามาๆ เวลามันขาดเห็นไหม เวลามันขาดไปเลย ขณะจิตใจ ขณะจิตที่มันเป็นไป มันไม่มีหอรอก สิ่งที่ว่ามันจะลอมมาจากฟ้า มันเกิดดับ เกิดดับ รู้เท่ามันก็จบ มันง่ายเกินไป

ถ้ามันง่ายเกินไป ถ้ามันเป็นจริง เราก็อยากง่าย ครูบาอาจารย์ก็อยากง่าย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยากจะทำสัตว์ขันธ์ อยากจะให้มันง่ายๆ ศากยบุตรพุทธชิโนรสก็ไม่อยากให้ลำบากลำบากนหอรอก แต่มันเป็นข้อเท็จจริงอย่างนี้ กิเลสมัน แก่นของกิเลสมันร้ายนักนะ มันทำให้เราเกิดเราตายมากี่ภพกี่ชาติ ไม่มีต้น ไม่มีปลาย มันลึกลับ ซับซ้อน ทั้งๆที่มันอยู่กับเรานี้ เหมือนกับมันอยู่กับเรานะ อยู่ในตัวเรานี้แต่เราไม่รู้จักมัน

แต่ถ้าเราพุทโธ พุทโธ พุทโธ หรือใช้ปัญญาอบรมสมาธิจนจิตมันสงบนะ พอจิตมันสงบ นี่เราโอกาสได้ต่อสู้ ได้แก้ไข ถ้ามีโอกาสได้ต่อสู้ได้แก้ไข ต่อสู้กับใคร แก้ไขกับใคร นี่เห็นไหม คูสิ นี่สมาธิก็เกิดจากจิต ปัญญาก็เกิดจากจิตไม่ใช่จิต อะไร ไม่ใช่จิตทั้งนั้นเลย มันเกิดขึ้นมาโดยสังขธรรม ถ้าจิตมันสงบเข้ามาแล้วมันเกิดขึ้นมา มันไม่ใช่จิตทั้งนั้นเลย แล้วไม่ใช่จิตแล้วมันไปไหน ถ้าไม่ใช่จิต ถ้ามันเป็นมรรคขึ้นมา มันก็ย้อนกลับไปทำลายจิต เพราะอะไร เพราะกิเลสอวิชชาที่มันอยู่ที่จิต เห็นไหมปฏิสนธิจิต มันพาจิตนี้เกิดตาย

แล้วเวลาไปศึกษาธรรมที่ว่า เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับนี้เวลาคุณนี่นะออกจากมโนกรรม ออกจากจิต เวลาคุณนี่ แล้วเกิดดับ เกิดดับ พุคที่ปากนี่ แล้วที่ไอ้หัวอกนี่ ในหัวใจนี่มันเป็นอย่างไร มันส่งออกมาหมดใจ มันออกมาข้างนอกแล้วนะ แต่นี่เป็นการแสดง

ธรรม เป็นการแสดงธรรมกิริยาที่การกระทำที่เคยทำมา สิ่งที่เคยทำมานี้แล้วบอกทางการกระทำที่เคยทำมาอย่างนี้ ผลงานเป็นอย่างนี้ ให้เราประพุดติปฏิบัติไ้

ประพุดติปฏิบัติเห็นใหม่ นี้ตามทันกัน ทวนกระแสเข้าไปสู่จิตของตัวเอง เข้าสู่จิตของตัวเองมันมีการกระทำขึ้นมา มันจะเห็นของมัน แล้วทำของมันขึ้นมา เป็นประโยชน์กับจิตดวงนั้น เห็นใหม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภตรงนี้ ถ้ามันเกิดก็ให้รู้ว่าเกิด สมาธิเกิด ปัญญาเกิด แล้วเวลาวิปัสสนาเกิด ญาณมันเกิด ถ้าญาณมันเกิดนี้มรรค ญาณมันหมุน มรรคสามัคคีมันรวมตัว มรรค ๘ ถ้ามันรวมตัวเป็นหนึ่ง เป็นมรรคสามัคคีที่มันมาทำลายกิเลส เห็นใหม่

พอญาณมันเกิด สมาธิเกิด ปัญญาเกิด แล้วมันทำลายกิเลสเห็นใหม่ พอมันทำลายกิเลส กิเลสตายไป นี้เกิด แล้วดับละ เวลาดับนะ กิเลสมันตายไปนี้ จิตนี้รวมลง จิตนี้รับรู้ชัดเจนมาก พอชัดเจนมากนี้มันจะวิปัสสนาต่อ ทำไปนะ พอเราวิปัสสนาถึงที่สุดแล้ว พอมันปล่อยวางแล้ว พอมันชำระกิเลสจนขาดขณะจิตที่เป็นไปแล้วนี้ ทุกคนเห็นใหม่ มรรค ๔ ผล ๔ ทุกคนก็ปรารถนาว่าอยากจะพ้นจากทุกข์ อันนี้เป็นการกระทำที่เป็นโศคาปัตติ มรรค โศคาปัตติผล แล้วความขยันหมั่นเพียรจะเกิดขึ้นทันที เกิดขึ้นทันทีเพราะอะไร เพราะความลุ่มลึกคลุกคลานนะ

คนเรานี้จะเดินไปสู่เป้าหมาย แล้วไม่รู้ว่าเป้าหมายอยู่ที่ไหนนะ เราก็ก๊สสนปนเปก้าวย่าง เดินบุกป่าฝ่าดง จะหาเป้าหมายนั้นๆให้เจอ การประพุดติปฏิบัติของเรา ถ้าจิตยังไม่สงบ ยังไม่ออกชำระกิเลส จนชำระกิเลส จนฆ่ากิเลสได้ นี้เป้าหมายเรายังสะเปะสะปะ เพราะเรายังจับต้นชนปลายไม่ได้ แต่ขณะที่จิตมันชำระกิเลสจนขาดไปแล้วเห็นใหม่ ขณะจิตที่ขาดไปนี้กิเลสดับ เกิด มรรคญาณมันเกิด

นี่ศีล สมาธิ ปัญญา ที่เราสร้างขึ้น เราปฏิบัติขึ้น เราฝึกฝนขึ้นมา มันเกิดขึ้นมา สมดุลกัน มรรคสามัคคีรวมตัวชำระกิเลสขาด พอกิเลสขาดเห็นใหม่ กิเลสตายไปเห็นใหม่ พอกิเลสตายไปนี้ สิ่งนี้เราถึงเป้าหมายของจิต เพราะกิเลสมันอยู่ที่จิต สักกายทิฏฐิ ความเห็นผิดของจิต เพราะจิตเห็นความเห็นผิดของจิต โดยสำรอกคายออกไปแล้ว นี่คือนเป้าหมาย สิ่งต่างๆที่เราไม่รู้ตัวรู้ปลาย เราจับต้อง แม้แต่ นาย ก เป็น โจรปล้น เราจะตามจับนาย ก ทั้งๆที่นาย ก ยืนอยู่ข้างๆเรา เราไม่รู้จักคนไหนเป็นนาย ก นะ แต่บอกไอ้ ก มัน

ปล้น ไอ้ ก มันปล้น แล้วเพื่อนกูมันก็ซื้อ ก มันปล้นหรือเปล่า ไม่รู้ ไม่รู้เรื่อง นี้ก็เหมือนกัน แต่ถ้ามันทำลายสิ้นหมดแล้ว ทำลายถึงแล้ว ถึงเป้าหมายแล้ว พอถึงเป้าหมายแล้วเห็นใหม่ การประพฤติปฏิบัติของเราเนี่ยมันมีเป้าหมาย สิ่งที่มีเป้าหมายมีการกระทำ

เวลาภาวนามยปัญญา ชำระกิเลสจนสักกายทิฐิมันขาดออกไปจากใจแล้ว สิ่งที่มีการกระทำนี้ คำว่าเกิดดับ เกิดดับที่เขาพูดกัน สิ่งต่างๆที่เป็นสังขมนี้ เราฟังแล้วนะ มันกระหึ่มยืมย่องในใจ มันเหมือนคนตาบอด คนตาบอดแล้วพูดสอนคนตาดี ไอ้คนตาดีนี้จะบอกคนตาบอดว่ามันไม่ใช่ ไม่ใช่อย่างที่ว่าเกิดดับ เกิดดับ อย่างคนตาบอดพูดหรือคนตาบอดมันจะหัวเราะเยาะไต่หน้าคนตาดีนะ เพราะว่าคนตาบอดมันตาบอดทั้งโลก เอ็งตาดีอยู่คนเดียว เอ็งพูดออกไป เขาไม่มีใครฟังเอ็งหรือ ไอ้พวกตาบอด เกิดดับ เกิดดับ เกิดดับอยู่นั่น

แหม อี้อ่างมันร้องทีเดียวนะ มันมีทั้งทุ้งเลย เห็นใหม่ ฉะนั้นสิ่งที่คนตาดีเขากระหึ่มยืมย่องในหัวใจ แล้วก็พยายามเดินหน้าต่อไป ทิ้งสังขมคนตาบอดไว้ก่อน หลวงปู่มันเห็นใหม่ เวลาท่านออกจากถ้ำสาริกาขึ้นไปยังภาคอีสาน นี่ครูบาอาจารย์กระโดดเกาะเลยนะ เพราะตาบอด อี้อ่างมันร้องอยู่แล้วเกิดดับ เกิดดับนี้ แต่มันเอาตัวไม่รอด มันไปอยู่ในช่อง มันไปอยู่ในหม้อแกงเขา

นี่เวลาหลวงปู่มันไปเห็นใหม่ ก็พยายามไปเกาะ เกาะเต็มทีเลย จนหลวงปู่มันนะท่านต้องทิ้ง ทิ้งหมู่คณะก่อนแล้วขึ้นไปเชียงใหม่ไง ว่ากำลังยังไม่พอ กำลังยังไม่พอนี้ ถ้ากำลังไม่พอ กำลังไม่พอหมายถึงว่าเราจะขึ้นาโดยถึงที่สุดไม่ได้ แต่พอเวลากลับจากเชียงใหม่แล้ว ไม่บอกกำลังไม่พอเลย มีเท่าไรหว่ามา ใคร จิตของใครเป็นอย่างไร ผู้เฒ่าจะแกล้ว แกล้วจิตมันแกล้วกนะ นี่ผู้เฒ่าจะแกล้ว นี่เวลากลับจากเชียงใหม่แล้ว ไม่บอกว่ากำลังไม่พอเลย แต่เวลาออกไปเห็นใหม่ เวลาออกไป ก็หวังฟังกัน

นี่เราก็อีกเหมือนกัน เราประพฤติปฏิบัติของเราเนี่ย เราเอาจริงเอาจังของเรา เพราะเรามีร่องมีรอยจากครูบาอาจารย์ ตั้งแต่หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์มาทำประพฤติปฏิบัติมาเห็นใหม่ แล้วธรรมของพระพุทธเจ้าไม่สำคัญกว่าหรือ ธรรมของพระพุทธเจ้าสำคัญกว่า สำคัญ แต่ความสำคัญอย่างนี้ เราศึกษากันมานี้มันเป็นปริยัติทั้งหมด เพราะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยเป็นปริยัติ แล้วเวลาปฏิบัติขึ้นมาเห็นใหม่ นี่ก็เกิดดับ เกิดดับกันอยู่อย่างนี้

นี่พุทธพจน์ จำแม่น ไม่มีผิดพลาดเลยนะ พุทธพจน์ชัดเจนเลย เกิดดับ เกิดดับนี้ แล้วเกิดดับอย่างไร ไม่รู้ นี่ไง เราถึงบอกว่าครูบาอาจารย์ของเรา ท่านมีเทคนิค เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทนะ อานนท์ ไม่มีกำมือในรานะ แบบตลอดนะ ธรรมะนี้เราได้พูดหมดแล้ว แล้วอยู่ที่ผู้ที่รื้อค้น ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ มันจะได้ผลของผู้ที่ปฏิบัติมันจริง ไม่มีกำมือในอาจารย์นะ แบบตลอดเลย แต่พวกเรานี้มันเข้าไม่ถึง ทำไม่เป็น นี่เกิดดับ เกิดดับ ก็ทำไม่เป็น เห็นใหม่

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ท่านก็รื้อค้นนะ เวลาออกรื้อออกค้นปฏิบัติ ไปปฏิบัติที่ไหน มีผ้าดำๆขาวึงหนึ่หมด เพราะเขาไม่เชื่อ สมัยนั้นเขาไม่เชื่อกัน แต่เพราะท่านรื้อค้นของท่าน ท่านมีเทคนิคของท่าน ทีนี้เวลาปฏิบัติท่านถึงวางธรรมและวินัยไว้เห็นใหม่ เวลาที่หนองผือ หลวงตาเล่าให้ฟังประจำ ภิกษุที่มีพรชามากไม่ต้องขึ้นมา ให้ภิกษุพรชาน้อยๆมันขึ้นมา มันจะได้มีข้อวัตรปฏิบัติติดหัวมันไป คำว่าข้อวัตรปฏิบัติ วิธีการติดหัว ติดหัวคือเราเคยเห็นร่องเห็นรอยนี้ แล้วถ้าเราออกมา เราพยายามจะเอาอย่างนั้น พยายามจะปฏิบัติตน คัดแปลงตนด้วยข้อปฏิบัติมันไป ภิกษุมีพรชามากไม่ต้องขึ้นมา ให้พรชาน้อยๆขึ้นมา เพื่อเวลา เวลาขึ้นมาฝึกฝนข้อวัตรปฏิบัติแล้วนี้ มันจะได้มีข้อวัตรปฏิบัติติดหัวมันไป เพราะมันยังต้องมีเส้นทางเดินของมัน มันจะต้องภาวนาเอาตัวของมันเห็นใหม่

นี่ที่บอกว่าธรรมของพระพุทธเจ้าไม่สำคัญหรือ สำคัญ สำคัญ แต่สำคัญโดยทฤษฎีเห็นใหม่ สำคัญโดยทฤษฎี เราไปศึกษากันขนาดไหน แต่มันไม่มีใครบอก พอบอกให้แกงพอแกงก็ล่อเลย เอาหม้อแกงคว่ำใส่เตาเลยนะ แกงแล้ว จบแล้ว ออกมานี้มันมีแต่จี๋เถ้า นี่ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์บอกหงายหม้อขึ้นมาสิโว้ย เอาน้ำใส่ก่อนสิ มันต้องให้น้ำเดือดก่อน มันถึงใส่ผสมเครื่องแกงลงไป นี่ท่านก็บอก เราก็ทำกันมา แล้วมันผสมเสร็จแล้ว มันเป็นแกงเป็นหม้อๆ ออกมา ให้คนผู้ที่ได้ผลประโยชน์เห็นใหม่

นี่ครูบาอาจารย์สำคัญอย่างนี้ สำคัญที่เทคนิควิธีการที่ท่านสอนเรา คำว่าสอนเราเห็นใหม่ เราก็มีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่ง ถ้ามีครูบาอาจารย์เป็นที่พึ่งเห็นใหม่ ในการกระทำ

ของเรานี้ เราจะทำความเป็นจริงของเราขึ้นมา แล้วเราทำความจริงของเราขึ้นมา นี่ครูบาอาจารย์ท่านสอนไว้แล้วมรรค ๔ ผล ๔ พอเรามีเป้าหมายแล้ว เราก็พยายามขวนขวายของเรา ขวนขวายนะ แต่การขวนขวายที่มีเป้าหมายแล้ว กับการขวนขวายที่ไม่มีเป้าหมายก็แตกต่างกัน

แล้วเวลาผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ ถ้าไม่มีเนื้อหาสาระเลย มันเป็นคนแก้วนกงุนทองนะ ถ้านกแก้วนกงุนทอง เวลาพูดไปนะ ยิ่งพูดยิ่งเข้าตัว มันจะซี้กันไปออกนอกกลุ่มนอกทาง คำว่านอกกลุ่มนอกทางเห็นไหม ในธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า โคนำฝูง ถ้าโค หัวหน้าโคฝูงนั้นฉลาด มันจะเอาฝูงโคฝูงนั้นพ้นจากวังน้ำวน ถ้าโคนำฝูงนั้นเป็นโกลีถ โคที่ไม่มีปัญญา มันจะพาฝูงโคนั้นลงสู่วังน้ำวน

นี่ก็เหมือนกัน การประพฤติปฏิบัติของเรา เราจะพ้นวังน้ำวนนะ ก็โอชะ ในหัวใจเรานี้แหละ โอ้ความสงสัยในหัวใจนี้แหละ ที่ว่าเกิดดับ เกิดดับ ว่างๆ นั้น ถามตัวเองว่าสงสัยไหม สงสัยทั้งนั้น โธ่ กิเลสนะ ในหัวใจเราก็มึ่ไรไหม ใครบ้างอยากทุกข์อยากร้อนทุกคนก็อยากสุขอยากสบาย แต่สุขสบายแล้วถ้ามันชำระกิเลสได้นะ เราจะเอาหมอนมาให้ กางให้เต็มศาลาเลย แล้วก็คิดแอร์นะให้นอน จะเป่าลมให้ทั้งวันเลย

มันสุขสบายมันแก้กิเลสไม่ได้นะ เพราะอะไร เพราะถ้าสุขสบายแล้วกิเลส กิเลส มันก็ขี้หวั่นะ แต่ถ้ามันทุกข์มันยากนี้ ทุกข์ยากใครก็ไม่อยากเจอใช่ไหม กิเลสมันก็ไม่อยากด้วย เวลาทุกข์ยาก เราก็ไม่อยากทุกข์ยาก กิเลสมันก็ไม่อยากทุกข์ยาก แต่เพราะอันนี้มันเป็นเส้นทางเดิน อันนี้เป็นมรรคญาณ เส้นทางเดินนี้ ดูหลวงปู่มั่นท่านวางไว้ว่า ท่านสอน ท่านบอกกล่าวไว้ว่า นี่เป็นข้อวัตรปฏิบัติไว้ให้ฝังหัวมันไป เราจะเดินไปเส้นทางนี้ พอเดินไปเส้นทางนี้ กิเลสมันเหมือนบุษายัญมัน พอเราเอากิเลสนี้เข้าสู่ตบะธรรม มันก็คืน พอมันก็คืน เราก็คืน เพราะมันอยู่กับเรา

แต่เพราะมันอยู่กับเรา ถ้ามันคืน เราไม่คืน เราจะฝืน เราจะเดินไปในทางมรรคานี้ กิเลสมันจะคืนให้มันคืน แต่เราไม่ยอมคืนกับมัน ถ้าเราไม่ยอมคืนกับมัน เราเราไปได้นะ ถึงบอกว่าถ้ามันทุกข์ใหม่ มันทุกข์ การประพฤติปฏิบัติมันทุกข์แน่นอน เดินจงกรม นั่งวิปัสสนา ทุกข์แน่นอน แต่มันทุกข์เพื่อจะพ้นจากทุกข์ มันพ้นกิเลส กิเลสมันจะคืนรน

ขนาดไหน เราจะไม่คืนรนกับมัน เราจะฝันไป ให้มันคืนออกไป คืนจนกว่ามันจะตายไป มันจะคายออกไปจากใจของเรา เราจะพอใจ

แต่ถ้ามันคืนรนกับเรา มันคืนเพราะมันไม่ยอมไป เข้าสู่ข้อวัตรปฏิบัติ เข้าสู่มรรค มันจะคืนของมัน แล้วเราก็กินตามกับมันไป แล้วถ้านี้ครูบาอาจารย์โง่ เห็นไหม อย่างเช่น เรายังนี้ ถ้าเราเป็นคนโง่นี้ เราจะติดห้องกระจกให้หมดเลย จะติดแอร์ จะเอาแอร์ ๕๐ ตัว ติดให้เรียบร้อยเลย แล้วเข้ามาหมักตัวออกไปแล้ว โอ้โฮ..พระอรหันต์หมดเลย ถ้าทำได้ นี่เขาเรียกว่าโลก ถ้าโลกทำได้มันก็เป็นเรื่องของโลกๆ เรื่องของโลกมันก็เรื่องของวิญญู เรื่องของสัตว์ผู้ซ่อง

เรื่องของธรรมจะออกจากวิญญู เรื่องของธรรมจะออกจากวิญญู เราจะเชื่อกิเลส เราจะเชื่อโลก หรือเราจะเชื่อธรรม ถ้าเราจะเชื่อธรรม ครูบาอาจารย์ของเรา ท่านประพาศติ ปฏิบัติมาแล้ว ท่านได้ผ่านพ้นมาด้วยวิธีการอย่างนี้ แต่ถ้าเชื่อโลก เอาโลกเป็นใหญ่ ถ้าโลกเป็นใหญ่ก็เอาความสะดวกสบายเข้ามา แล้วที่อยู่กันแบบโลกๆ สบายๆ ทำให้สบาย ทำไมจะไม่สบายก็มันห้องแอร์

แล้วที่ประพาศติปฏิบัติ ทำไมจะไม่สบาย ยิ่งปฏิบัติไม่ใช่ห้องแอร์ ปฏิบัติ ดูใจ เลยๆ แล้วทำไมไม่สบาย ก็มันทำอะไรมัน ทำไมถึงไม่สบาย กิเลสมันคืนรนอยู่แล้วใช่ ไหม เราก็บอก เอ้อ.. ครูรู้เท่าทันเองแล้ว เองก็ปล่อยเนอะ เหมือนรู้กันกับกิเลส กิเลสกับเรา รู้กัน ว่าเราปล่อยกันเนอะ เราไม่มีกิเลสเนอะ ว่างๆสบายๆนะ แล้วมันฆ่ากิเลสได้ไหม มันก็ไม่ได้ฆ่ากิเลส ถ้ามันไม่ได้ฆ่ากิเลส เราก็กินเวลาเปล่าทั้งชีวิต แต่ถ้าเรานุกับัน มุ มานะ ต่อสู้ ทำลายมัน มันเจ็บไหม เจ็บ มันเจ็บช้ำน้ำใจ กิเลสมันก็เจ็บ เราก็กินบุญกินบั้น เพราะมันเป็นสนาม เป็นชัญญุมิที่จะต้องต่อสู้กัน

ในเมื่อเห็นไหม เราเดินจงกรมนั่งสมาธิเห็นไหม จนเท่านี้ละ เท้าเปื่อย เท้าพอง นี่ ใจ นี่ชัญญุมิ ต้องต่อสู้กับมัน แล้วเราเจ็บไหม เราก็กิน กิเลสเจ็บไหม กิเลสก็เจ็บ มันเจ็บ เพราะอะไร เพราะมันเป็นชัญญุมิ เพราะกิเลสมันอยู่บนใจเรา กิเลสมันอยู่กับเรา นี่การ ต่อสู้ มันก็ต้องมีการต่อสู้ แล้วมันจะสะดวกสบายขนาดไหน ถ้ามันสะดวกสบาย มันก็เข้า ทาง มันเป็นเรื่องโลก มันเข้าทางกิเลส เพราะสะดวกสบายหรือทำความมั่งง่าย กิเลสมัน ได้คะแนนนำอยู่แล้ว เหมือนกับแต้มต่อ

เวลาขึ้นชก กิลเลสได้ ๘๐ แล้ว เราได้ ๒๐ เปอร์เซนต์ ไปต่ออย่างไรก็แพ้ มันขึ้นเวทิมันได้มาแล้ว ๘๐ เราได้ ๒๐ แต่ถ้าเราทำด้วยความเป็นจริงนะ ก็ ๕๐-๕๐ กิลเลส ๕๐ เรา ๕๐ ได้เสีย นี่ไงความตั้งใจ ความมุ่งมั่นของเรา มันจะมีของเรานะ แต่ถ้าเราอ่อนแอ นะ เอาโลกเป็นใหญ่ เราจะเป็นฝ่ายเสียเปรียบ นี่ปฏิบัติธรรมนะ ๒๐ เปอร์เซนต์ กิลเลส ๘๐ เปอร์เซนต์ จีคอเราอยู่นะ สบาย สบาย นี่กิลเลสมันให้พูดไปอย่างนั้น

นี่ไงคำว่าเกิดดับ ถ้าเกิด เห็นใหม่ เกิดนี้รู้ เพราะเกิดมันทุกข์มันยาก การเดินทางหนึ่งสมาธิภาวนาก็รู้ แต่ดับนี้ไม่มีใครรู้ รู้ก็ลงหวังค์หายไปเฉยๆ แต่ถ้าเราชำระกิลเลสโดยสังจธรรม “เกิดก็รู้ ดับยิ่งรู้ใหญ่ ดับยิ่งชัดเจน” เพราะคำว่าดับนะ ยถาภูตัง คือการฆ่ากิลเลส เกิดญาณทัสสนะที่รู้ว่ากิลเลสตายแล้ว เห็นใหม่ นี่ถ้ากิลเลสมันตายคาหัวใจนะ เกิดก็รู้ว่าเกิด ดับก็รู้ว่าดับ ไม่ใช่เกิดดับ เกิดดับ นั่นเกิดรู้ว่าเกิด ดับไม่รู้ดับ เราต้องให้รู้เกิด รู้ดับ แล้วเราจะเป็นประโยชน์ มันถึงจะเป็นการประพาศปฏิบัติสมควรแก่เรา เอวัง